

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Δι' εὐδρομῶν ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
είας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
καστονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου 'Ορέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
εἰκόνων, μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου, (συνέχ.) — *Fortuné du Boisgobey*:
ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΔΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλαϊτάκη, (συνέχ.)
Οὐέλκη Κόλλινς: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ, μετάφρ. Ν. Σπανδοῦρη, (συνέχ.)
— ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτίε**

'Εν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15.
'Εν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

'Εφκίνετο πάσχων. 'Η δὲ Ἀντωνία λυ-
πηθεῖσα αὐτὸν ἠγέρθη καὶ πλησιασάσα
πρὸς αὐτὸν εἶπε μετὰ φρονῆς, ἦν ἐκεῖνος
ἀκούσας ἐφρικίασε.

— Μήπως σὰς προσέβαλα ; Σὰς παρα-
καλῶ νὰ με συγχωρήσετε ;

'Εκεῖνος δὲ ἀποβλέψας πρὸς αὐτὴν σκυ-
θρωπὸς εἶπε :

— Μὲ προσεβάλετε ; καὶ πῶς ; προσ-
βάλλει τὸν Καρβαγὰν ὁ προσφέρων εἰς
αὐτὸν χρήματα ;

Καὶ ἐγέλασε περίλυπος, ἐκεῖνη δὲ ἀ-
πέμεινε ἀναυδός.

— Καὶ πρὸς τί νὰ φωνῶ τόσο ἐυαί-
σθητος ; ἐξηκολούθησεν ὁ νέος. Τάχα δὲν
εἶνε πασίγνωστον ὅτι ὁ μόνος κανὼν τῆς
οἰκίας ταύτης εἶνε τὸ συμφέρον ; ὁ τρό-
πος δι' οὗ μοι ὁμιλεῖτε εἶνε ὀρθότατος καὶ
λογικώτατος. Καὶ τὸ κατὰ κατὰ τῆς
γραφῆς μήπως δὲν πρόκειται περὶ ἐμπορι-
κῆς ὑποθέσεως ; Σεῖς δὲν με γνωρίζετε, δὲν
εἰξεύρετε ἐὰν ἔχω συνειδητὴν καὶ καρδίαν.
Πόθεν λοιπὸν εἰκάξετε ὅτι ἐγὼ ὑποφέρω
πολύ, βλέπων τὰ περὶ ἐμὲ συμβαίνοντα ;
Τίς σὰς ἀπεκάλυψε τὴν ἀποτροπὴν μου
καὶ τὴν λύπην μου ; Μήπως σεῖς προη-
σθάνθητε ὅτι εἶμαι ἀνθρωπὸς ἀξιοπροσπῆς
καὶ ἀφιλοκερδῆς ; Μὴ το πιστεύετε, διότι
εἶμαι Καρβαγὰν, τουτέστιν ὃν ἀπληστον
καὶ ἀργυρώνητον. Ἡ συμφωνία τὴν ὁποίαν
προτείνετε εἶνε συμφέρουσα, οὐδεμίαν λοι-
πὸν ἀμφιβολία ὅτι θὰ τῆς ἀποδεχθῶ, πι-
στεύσατε ὅτι σὰς λέγω.

— Τοῦτο ἴσα ἴσα ἐγὼ δὲν πιστεύω, εἶπεν
ἡ νεανίς μετὰ πραότητος καὶ σεῖσους βρυ-
δέως τὴν κεφαλὴν. Εἶμαι βεβαία ὅτι εἰσθε
καλός, ὅτι ἡ παράκλησις καὶ τὰ δάκρυα
θὰ κατορθώσουν ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς μας
πολύ περισσότερον ἢ αἱ ἐπικερδέσταται
ὑποσχέσεις. Εἰς ἀντάλλαγμα ὧσων θὰ
πράξετε ὑπὲρ ἡμῶν, δὲν θὰ σὰς προσφέρω
ἄλλο τι, παρὰ τὴν εἰλικρινῆ εὐγνωμοσύ-

νην μου· δὲν θὰ σὰς ζητήσω ἄλλην ἐγγύ-
ησιν παρὰ νὰ μοῦ δώσετε τὴν χεῖρά σας..
Θέλετε ;

Καὶ ἡ μικρὰ χεὶρ ἡ διασχίσασα τὸν
ἄερα διὰ τοῦ μαστιγίου τὴν πρωὴν τῆς
πρώτης αὐτῶν συναντήσεως, εἰεῖνετο ἤδη
πρὸς αὐτὸν ἀνοικτὴ καὶ θωπευτικῆ. Νὰ
ἐγγίσῃ τοὺς λοιποὺς ἐκεῖνους καὶ ἀδρούς
δακτύλους ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἐὰν ὑπεδου-
λοῦτο, νὰ φανῆ εὐνοὺς πρὸς τὴν Ἀντω-
νίαν ἦτο τοαὐτὸ ὡς ἐὰν ἐκηρύσσεται κατὰ
τοῦ Καρβαγὰν. Ὁ Γεώργιος δὲν ἐδίστασε,
διότι τὸ εἶχε ἤδη ἀποφασίσῃ !

'Ἐλαβε τὴν προτεινομένην χεῖρα, ἔθλι-
ψεν αὐτὴν ἀνεπαίσθητως καὶ μετὰ πολλοῦ
σεβασμοῦ καὶ προσκλινῶν ἀπεκρίθη :

— Μείνατε ἡσυχος, δεσποίνις· ἐπὶ τῷ
λόγῳ τῆς τιμῆς μου σὰς διαβεβαίω δὲν
ἔχετε τίποτε νὰ φοβηθῆτε. Ἐγὼ εἶμαι
ἐδῶ.

— Ἀλλ' ὅμως πρέπει νὰ σκεφθῆτε, κύ-
ριε, ὅτι δὲν σὰς ζητῶ νὰ κάμετε ὑπὲρ ἡ-
μῶν τίποτε δυνάμενον νὰ σὰς βλάψῃ.

— Οὐδὲν δύναται νὰ με βλάψῃ πλείο-
τερον παρὰ τὸ νὰ συνεταίρισθῶ ἔστω καὶ
ἐμμέσως εἰς ἔργον ἀποδοκιμαζόμενον ὑπὸ
τῆς συνειδήσεώς μου.

'Ἡ νεανίς Κλαίρεφὸν ἐπεδοκίμασε διὰ
νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ παράδοξος λάμ-
ψις ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Οὐκ ἀπίστευτον καὶ ἂν εἶνε ἡ ἔκθρασις
τῆς συναντήσεώς μας ταύτης ἔστε βέβαιος,
κύριε, ὅτι ἡ πρὸς ὑμᾶς ὑπόληψις μου θὰ
εἶνε ἐξαιρετος καὶ θὰ σὰς ὀφείλω μυρίας
ὕσας χάριτας.

Καὶ ἔτεινε ἐκ δευτέρου πρὸς τὸν νέον
τὴν χεῖρά της. Αὐτὸς δὲ δὲν ἐφοβήθη νῦν
νὰ τὴν θλίψῃ, ὡσὰν ἡ ἐπαφὴ τῆς ἀπαλῆς
καὶ χλιαρᾶς ἐκείνης σαρκὸς ἔμελλε νὰ τον
συνδέσῃ ἔτι ἰσχυρότερον πρὸς τὴν Ἀν-
τωνίαν.

'Ο Γεώργιος προέπεμψε τὴν κόρην τοῦ
Κλαίρεφὸν κάτω εἰς τὴν ἔξω θύραν, καὶ
ἐστάθη ἕως ὅτου ἡ νεανίς κάμψασα τὴν
γωνίαν τῆς ὁδοῦ Ἀγορᾶς ἐξηφανίσθη.

Εἰσῆλθε βραδέως, ἀνέβη τὴν κλίμακκα
καὶ ἐκλείσθη ἐν τῷ δωματίῳ του.

Περὶ ὧσων ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας ἐπα-
νῆλθεν ὁ Καρβαγὰν ἐκ τῆς ἐκδρομῆς του

διανύσας ἐπτὰ λεύγας. Ἦτο δὲ κατὰ κο-
πος καὶ ἐπεινα σφόδρα. Ἐζήτησε μεγα-
λόφωνως νὰ τῷ παραθέσωσι νὰ φάγῃ καὶ
κατ' εὐθείαν ἐπορεύθη καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ
ἐστιατόριον. Παρευθὺς ὁ υἱὸς του κατ-
ῆλθεν εἰς συνάντησιν τοῦ πατρός του.

'Απ' οὗ ὁ Καρβαγὰν διηγήθη τὰ τῆς
ἐκδρομῆς του, ἠρώτησε τὸν υἱὸν του :

— Καὶ σύ, παλληκαρᾶ μου, πῶς πέ-
ρασες ἐδῶ ;

— Ἐμείνα μέσα ὅλην τὴν ἡμέραν ...
εἶπεν ὁ Γεώργιος ἀμηχανῶν.

'Ο Καρβαγὰν παρετήρησε τὴν ταρα-
χὴν τοῦ Γεωργίου καὶ ἠγέρθη λέγων :

— Καλὰ ! πᾶμε νὰ καπνίσωμε εἰς τὸ
γραφεῖόν μου.

'Ο Καρβαγὰν εἶχε ὀσφρησιν ἀγριαν-
θρώπου· ὅθεν καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὸ γρα-
φεῖόν του εἰσέπνευσε δυνατὰ, ἀλλὰ δὲν
εἶπε τίποτε. Ἠσθάνθη τὸ λεπτὸν ἄρωμα,
ὅπερ κατέλειπεν ἡ Ἀντωνία, καὶ ὅπερ
εἰσέπνευσεν ὁ Γεώργιος μεθῶν ἐξ ἠδο-
νῆς.

'Ο Καρβαγὰν κατὰ τὴν συνήθειάν του
ἐβάδιζε μεγάλους βήμασι, διανοούμενος
ὅτι αἱ ὑποψίαι του ἐφάνιντο λαμβάνου-
σαν σύστασιν καὶ ἐνεποίουν εἰς αὐτὸν
δεινὴν ἀνησυχίαν: Ἀράγε ἔχει συνεννόη-
σιν με τοὺς Κλαίρεφόν ; ἤρωτα ἑαυτόν.
'Ἀλλὰ πῶς ; τῆ μεσολαβῆσει τίνας ; Πα-
ραδιδόμενος εἰς τὴν λύσιν τοῦ δεινοῦ
τούτου προβλήματος ἐξηκολούθει βαδί-
ζων ταχύτερον ἀπὸ τοῦ γραφείου του εἰς
τὸ παράθυρον καὶ τὰνάπαλιν. Ὅτε αἴ-
φνης εἶδε ἐπὶ μικροῦ τινος τραπεζίου
τεμάχιον ὑφάσματος μαύρου. Προσεγγί-
σας αὐτομάτως κυττάζει μετὰ προ-
σοχῆς καὶ βλέπει ὅτι εἶνε σκέπη γυναι-
κεῖα.

— Ποῖος το ἄφησε αὐτὸ ἐδῶ ; ἀνεφώ-
νησεν μανιώδης. Ποῖος ἦλθεν ἐδῶ κατὰ
τὴν ἀπουσίαν μου ! Καλὰ τὰ μυρίστηκα
ἐγὼ.

Σφοδρὰ συζήτησις ἐγένετο, καθ' ἣν ἀ-
νεπτύχθη τὸ Κλαίρεφοντικὸν ζήτημα διὰ
μακρῶν, καὶ ἠτίς κατέληξεν εἰς ῥῆξιν
τελείαν τοῦ Καρβαγὰν καὶ τοῦ υἱοῦ του,
καταλιπόντος διὰ τοῦτο τὴν πατρικὴν
οἰκίαν.

ΙΖ'

ΜΕΤΑΒΟΛΗ

Τὴν ἐπιούσαν μετ' Ἰσῆς ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς ἔμαθον οἱ κάτοικοι τῆς Νεβίλλης ὅτι ἡ ἔρις τοῦ Κλαιρεφόν καὶ τοῦ Καρθαγάν ἔμελλε νὰ λάβῃ ἀλλοίαν ὄψιν, ἕνεκα τῆς συμβάσεως ῥήξεως τοῦ δημάρχου πρὸς τὸν υἱόν του. Εἶδον τὸν Φλέρην τὸν Μαδητὴν καὶ ἄλλους τινὰς προσδραμόντας λίαν πρῶτ' εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς καὶ μετὰ πολλὴν ὄραν ἐξερχομένους συζητοῦντας καὶ χειρονομοῦντας.

Ὁ Γεώργιος κατόκησε προσωρινῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ ἀναφανδὸν ἀποφαινόμενος ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας Κλαιρεφόν.

Ἦδη ἡ πόλις ἦτο παρὰ τὸ τὸ σύνθηρος ζωηρὰ καὶ θορυβώδης, οἱ κάτοικοι διηρέθησαν εἰς δύο κόμματα τὸ τῶν Κλαιρεφοντικῶν καὶ τὸ τῶν Καρθαγανικῶν, καὶ στοιχήματα ἐγίνοντο — πρᾶγμα πρωτοφανές καὶ ἀνήκουστον—περὶ τῆς ἔριδος τοῦ δημάρχου καὶ τοῦ μαρκησίου.

Ἀπὸ τῆς ὥρας καθ' ἣν ὁ Γεώργιος ἀπῆλθε τῆς οἰκίας, ὁ τύρανός τῆς Νεβίλλης οὔτε ἔφαγεν οὔτε ἐκοιμήθη. Διῆλθε ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν βηματίζων ὡς παράφρων, προσπαθῶν διὰ τῶν βιαίων τούτων κινήσεων νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν κατατρύχουσαν αὐτὸν ἀγωνίαν καὶ ἔξαψιν. Αἰτία δὲ κυρίως τῆς ταραχῆς ἦτο ἐπιστολὴ τοῦ συμβολαιογράφου Μαλεζῶ, δηλοῦντος πρὸς αὐτὸν ὅτι εἰσέπραξε διὰ λογαριασμὸν του καὶ τὸν ἐπίστωσε δι' ὄλου τοῦ ποσοῦ ὅπερ ὤφειλεν εἰς αὐτὸν ὁ μαρκησῖος Κλαιρεφόν, κεφάλαιον τόκους καὶ ἔξοδα δικαστικὰ κλπ., κλπ.

Λοιπὸν τετέλεσται! Ὁλον τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ ἐπὶ τριακονταετίαν ὄλην ὠκοδόμηε ὁ Καρθαγάν ἰδοὺ ἐν μιᾷ στιγμῇ κατεκρημνίσθητο ἄρδην, καὶ μεταβάλλετο εἰς ἄμορρον σωρὸν ἔρειπιων!

Τούναντίον ἐν τῇ πύργῳ Κλαιρεφόν ἐπεκράτει ὀπωσοῦν ἡσυχία. Τοῦ μαρκησίου ἡ κατάστασις ἐβελτιούτο, καὶ ἡ Ἀντωνία ἐνισχυθεῖσα ὑπὸ τῶν διαβεβαιώσεων τοῦ Γεωργίου ἤρχιζε πάλιν νὰ ἐλπίζῃ. Εὐγενῶς φερομένη εἶπεν εἰς τὸν Κροιμενίλ τὰ κατὰ τὴν συνέντευξίν της μετὰ τοῦ Γεωργίου, οὐ ἡ ἐπέμβασις οὐδόλως εὐηρέστησεν ὡς εἰκὸς τὸν Ἰλαρχον· ἀλλὰ ἡ διακἀὴς ἐπιθυμία του νὰ ἴδῃ εὐδαιμονοῦσαν καὶ θριαμβεύουσαν τὴν φιλικὴν του ταύτην οἰκογένειαν κατέπεινε τὴν ζηλοτυπίαν, ἣν ἠσθάνετο πρὸς τὸν Γεώργιον.

Τέλος τὴν ἐπιούσαν τῆς ῥήξεως τοῦ Καρθαγάν καὶ τοῦ υἱοῦ του ἐπανῆλθε καὶ ἡ δεσποινὶς Σαιμμὼρ ἐπιταχύνασα τὴν ἐπ' ἀνόδον της ἕνεκα τῆς ἀσθενείας τοῦ γαμβροῦ της. Ἦτο δὲ ἔτι μᾶλλον κατεσκληκυῖα ἐκ τῶν φροντίδων καὶ τῶν μεριμνῶν, ἀλλὰ καὶ εἶπερ ποτὲ ἐρυθρά. Ὁ Μαλεζῶ τὴν ἔφερεν εἰς τὸν πύργον διὰ τοῦ δέφρου του καὶ καθ' ὁδὸν διηγήθη πρὸς αὐτὴν πάντα τὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν της καὶ τὴν κατέστησεν ἐνήμερον. Ἐκεῖνη δὲ

εἶπε πρὸς αὐτὸν τὰ βράσανά της, ὅτι δὲν κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τὸν Ῥοβέρτον καὶ περιέγραψε μελανοῖς χρώμασι τὴν φυλακὴν ἐν ἣ ἦτο ἐγκλεισμένος ὁ ἀγαπητὸς ἀνεψιὸς της, καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της. Ὁ Μαλεζῶ τὴν διεβεβαίωσεν ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ λάβῃ εἰδήσεις περὶ τοῦ Ῥοβέρτου διὰ τοῦ Γεωργίου· διότι εὐθὺς ὡς παραπεμφθῆ εἰς τὸ Κακουργιοδικεῖον, ἡδύνατο νὰ συγκοινωνῇ ὁ συνήγορος μετὰ τοῦ πελάτου του. Καὶ ναὶ μὲν τὸ πρᾶγμα θὰ βραδύνη ὀλίγον, ἀλλὰ ἡ ἔκβασις θὰ εἶνε εὐάρεστος, διότι γνωστὴ τοῖς πᾶσι ἦτο ἡ δικηγορικὴ δεινότης καὶ ἡδεξιότης τοῦ νεαροῦ δικηγόρου.

— Ἐγὼ πάντα ἔλεγα μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι ὁ Γεώργιος εἶνε καλὸς νέος καὶ τίμιος, ἀνεφώνησε δυνατὰ ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα. Ἄν μού τον ἐλευθερώσῃ τὸν Ῥοβέρτον μου... τοῦ δίδω ὅ τι μου ζητήσῃ, ναὶ ὅ τι..

Ὁ Κροιμενίλ μειδιάσας πικρῶς εἶπε: — Μὴ του λέγετε δὰ τόσα πολλὰ, διότι δὲν εἰξεύρετε ποῦ εἴμπορεῖ νὰ φθάσῃ ἡ φιλοδοξία του.

— Μετὰ τοιαύτην ἐκδούλευσιν, φίλτατέ μου, ἀνεφώνησε παράφορος ἡ θεῖα Ἰσαβέλλα, ὅ τι καὶ ἀνζητήσῃ τοῦ πρέπει. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐλευθερία ἐνὸς Κλαιρεφόν ἀξίζει ὅλα ὅσα ἔχομεν... Καλὰ λέγω, Ἀντωνίτσα μου;

— Μάλιστα, θεῖτσα μου, εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετὰ τινος ψυχρότητος.

Καὶ ἵνα διακόψῃ τὴν ὀμιλίαν, ἠγέρθη καὶ παραλαβοῦσα τὸν συμβολαιογράφον κατέβη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν κῆπον καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς τέλος πάντων καὶ διὰ τίνων συνδυασμῶν κατώρθωσε νὰ ἀναστείλῃ τὰ βίαια μέτρα τοῦ Καρθαγάν.

Ἐκεῖνος δὲ ἐξέθηκε διὰ μακρῶν ὅτι κατώρθωσε νὰ εὕρῃ δανειστὴν ἐπὶ ὄροις ὠφελιμοτάτοις.

Ἡ Ἀντωνία δακρύουσα ἐξ εὐγνωμοσύνης ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ συμβολαιογράφου καὶ εἶπε:

— Δὲν εἰξεύρω πῶς νὰ σας ἐκφράσω τὰς εὐχαριστίας μου... Ὁ τι εὐτύχημα συμβῆ εἰς ἡμᾶς, τὸ ὀφείλομεν εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὴν καλὴν σας θέλησιν. Καὶ τὴν κατὰ θεῖαν Πρόνοιαν ἐλθοῦσαν σύμπραξιν τοῦ Γεωργίου ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ τὴν διέξοδον ἐκ τῆς φοβερᾶς οικονομικῆς κρίσεως ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐπιεζόμεθα μέχρι τῆς ὥρας ταύτης, εἰς ἡμᾶς καὶ μόνον τὴν ὀφείλομεν...

Ἄλλ' ὁ Μαλεζῶ συγκεκρινημένος ἀνεφώνησε:

— Δεσποινίς.. Εἶμαι συγκεκρινημένος.. Δεσποινίς, παρὰ πολὺ μ'εὐχαριστεῖτε διὰ τὸ ὀλίγον τὸ ὅποσον ἔπραξα... Δεσποινίς... Εἰς ἄλλον ἀνήκουν αἱ εὐχαριστίαι καὶ ὄχι εἰς ἐμέ... Δεσποινίς.

Καὶ φοβούμενος μὴ ἐκστομίση πλείονα τοῦ δέοντος, ἀπέβλεψε δεινῶς πρὸς τὴν νεάνιδα καὶ ἐσιώπησε...

Ἐβάδισαν ἐπὶ ἱκανὴν ἔτι ὥραν. Ἡ Ἀντωνία ἐχάρασσε διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ ἀλεξιηλίου της γραμμᾶς τινὰς ἀσκόπως ἐπὶ τῆς ἄμμου.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

Εἰς τὸ προεχέει:

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διήγημα Louis Lurine

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΔ'

— Ὅχι δά! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης ὄλος ἐκπληκτός ἐκ τῆς ἐκμυστηρέσεως ταύτης.

— Ἀλήθεια, σὲ βεβαίονω, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ. Τὰ χαρτιὰ μου φαίνονται πῶς εἶνε ἐν τάξει, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ 'διάβασα, ἡ γυναῖκά μου, τὴν ὁποίαν ἔχασα ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, εἶχε προπάππο της ἕνα εὐγενῆ Ἀγγλον.

— Καὶ δὲν τὸ ἐγνώριζες αὐτὸ ποτέ;

— Ὅχι, μήτε καὶ ἐκεῖνη. Βέβαια! αὐτὸ ἦταν φυσικόν. Ἦταν ὀρφανή, ὅταν τὴν ἔστεφανώθηκα, ἐδούλευε εἰς ἕνα ἐργοστάσιον, καὶ ὠνομάζετο Παυλίνα Βερνιέ.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς Βερνιέ δὲν εἶνε Ἴρλανδικὸ ὄνομα.

— Καὶ ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία δὲν τῆς ἄφησεν οὔτε λεπτό, ὠνομάζετο Γκισάρ.

— Γκισάρ δὲν εἶνε περισσότερο Ἴρλανδικὸ ἀπὸ τὸ Βερνιέ.

— Αὐτὸ ἔλεγα κ' ἐγώ. Εὐρῆκα ὅμως τὸ βαπτιστικὸ τῆς Γκισάρ, ἡ ὁποία ἦτο ἡ μάμμη τῆς καυμένης τῆς Παυλίνας μου, καὶ ἡ ὁποία ὠνομάζετο μὲ τὸ κοριτσίστικόν της ὄνομα Ἐλισάβετ Ὁ-Σολιβάν.

— Ὁ-Σολιβάν, ἐπανελάβεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις δὲν ἡδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ ὄρατά του.

— Ναί, καὶ ὁ πατέρας τῆς Ἐλισάβετ ἦταν ἰδιοκτήτης εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Δουβλίνου... Ἄλλ' αὐτὰ ὅλα δὲν ἐνδιαφέρουν πολὺ, καὶ ἡ μικρὴ ἐπιθυμῶ νὰ παίξῃ. Καλὴν ἀντάμωσιν, σύντροφε!

— Ἄ! ὄχι, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, δὲν χωρίζονται ἔτσι. Σὲ συντροφεύω... διότι ἔχω μάλιστα νὰ μιλήσω μαζύ σου ἰλιγάκι γιὰ τὴν κληρονομία αὐτή. Πίστεψε πῶς ἦλθα σὲ κατάλληλη ὥρα, γιὰ νὰ μοῦ κάμῃς λόγον γι' αὐτό... διότι γνωρίζω ἀκριβῶς ἕνα ἀνθρώπου, ποῦ καταγίνεται νὰ ξετροπῶνῃ κληρονομίας... Αὐτός, χωρὶς νὰ τὸ περιμένω, μ' ἐπληροφόρησε μὲ μ' ἕνα, πῶς ἦμουν συγγενὴς ἀπὸ ἕκτο βαθμὸ μὲ ἕνα ἔμπορον βωδιῶν τοῦ Κοτεντέν, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε χωρὶς παιδιὰ καὶ χωρὶς διαθήκη, καὶ ἄφησε περιουσίαν ἐξήντα χιλιάδες φράγκα. Δὲν ἐγνώριζα οὔτε πῶς βρισκόταν 'ς τὸν κόσμο, αὐτὸς ὁ ἐξάδελφος τῆς Νορμανδίας,

και αν σήμερα ζω από τα εισοδήματά μου το χρεωστώ 'ς το γέρω Βινέτ... διότι έτσι ονομάζεται αυτός που 'ξετρωπώνει ταις κληρονομίαις.

— Αὐτός ὁ κύριος Τολβιάκ δὲ Τιντσεμβραὶ θὰ κἀνῆ ἴσως τὴν ἴδια δουλειά.

— Ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἔχασε τὰ λουδοβίκεα; Μὰ τὴν πίστι μου! δὲν παραξενεύομαι καθόλου γι' αὐτό. Ὅμως ἔχω τὴν ἰδέα πῶς εἶνε καλλίτερα ν' ἀνακατευθῆς μὲ τὸν γέρω Βινέτ. Αὐτὸς εἶνε τίμιος καὶ δὲν πέρνει παρὰ δέκα τοῖς ἑκατόν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μιλήσωμε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι πρέπει νὰ καθήσωμε στὸν ἴσκιο, ἐκεῖ θὰ εἴμεθα καλλίτερα, καὶ ὅ,τι καὶ ἀν κάμης, σύντροφε, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ποτέ, ἀν δὲν σκουντρίσωμε μαζύ, συνεπέρανε ὁ Πιεδούσης, ἀρπάσας τὸν βραχιόνα τοῦ Κάμπρεμερ.

Ἀνῆλθον τὴν κρηπίδα μέχρι τῆς εἰσόδου τῆς γεφύρας τοῦ Ὀστερλίτζ, ἐκεῖ ἔνθα ὑπάρχει πλατεία, πεφυτευμένη ὑπὸ ἀραιῶν δένδρων, καὶ κρήνης ἀνευ ὕδατος.

Ἡ μικρὰ Μάρθα ἐπήδα ἐκ τῆς χαρᾶς, οὐδόλως ὅμως ἐγκατέλειπε τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἵνα τρέξῃ, ὅπως κάμνουσι τὰ παιδιά τῆς ἡλικίας τῆς.

Ἡτένιζεν αὐτόν, οἱ δὲ μεγάλοι κυανοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐξέφραζον αἰσθήματα, ἅτινα δὲν αἰσθάνονται σχεδὸν ἐπταετῆς νεάνιδες.

Ἀνεγίνωσκέ τις ἐν αὐτοῖς ἐμπαθῆ, συνάμα δὲ καὶ μεμετρημένην τρυφερότητα, τρυφερότητα παιδικῆς ἀνατεθραμμένης εἰς τὴν σκληρὰν τῆς δυστυχίας σχολῆν, εἰθισμένης εἰς βίον σκληροδίαιτον καὶ ἐπιμοχθον, ἐννοούσης ἤδη ὅτι ἀργότερα θὰ ἔχῃ νὰ παλαίῃ, ὅπως καθέξῃ μικράν τινα θέσιν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, καὶ ἐκτιμώσης τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ γενναίου τούτου πατρὸς, ὅστις εἰργάζετο ὅπως χορηγῇ αὐτῇ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον.

Ἄλλως τε, ὁ Πιεδούσης οὐδόλως ἀπήρσκειν αὐτῇ.

Εἶχε καλὴν φυσιογνωμίαν καὶ ἐμεΐδια ἐξ ὅλης καρδίας πρὸς τὴν μικρὰν ταύτην, συλλογιζόμενος τὰ τέκνα του.

Ἐπὶ τῆς πλατείας ἀπήντησε πωλήτριαν σακχαρωτῶν, δι' ὧν ἐπλήρωσε τὰ θυλάκια τῆς Μάρθας, ἧτις δὲν ἐδέχθη αὐτά, παρ' ἀφοῦ συνεβουλεύθη διὰ τοῦ βλέμματός τὸν Πέτρον Κάμπρεμερ, τὸν πατέρα τῆς.

Ἐκεῖ εὐρίσκειτο καφενεῖον, καλύβη μᾶλλον, καθαρότερον ὅμως καὶ μᾶλλον συχναζόμενον τοῦ οἰνοπωλείου, ἐν ᾧ εἶχεν ὀδηγήσει τὸν ἀνθρακοπώλην καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Ἐξῶθι τοῦ καταστήματος ὑπῆρχον τράπεζαι οἱ καταναλωταὶ ὅμως ἦσαν ὀλιγαριθμοί.

— Νά, ἐδῶ εἴμεθα περιφνημα, ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης. Θὰ πιοῦμε εἰς τὸ φρέσκο καὶ τὸ παιδί θὰ ἔχῃ τόπον διὰ νὰ παίξῃ.

Ὁ Κάμπρεμερ ἐπροχώρει.

Οὐδόλως ἐδυσπίστει πρὸς τὸν σύντροφον, ὅστις ἐπέμφθη ἐξ οὐρανοῦ, μεταξὺ δ' ἐργατῶν δὲν κάμνει τις πολλὰς διατυπώσεις, ὅπως δεχθῇ πρόσκλησιν παρ' ἀνθρώπου, ὃν μάλιστα γνωρίζει.

Οἱ λόγοι, ἄλλως τε, τοῦ Πιεδούση ἔκαμον ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ Πέτρου, ὅστις ἤρχιζεν ἤδη νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτόν, ὅτι εἶχεν ἄδικον νὰ παραμελήσῃ τὴν ἐλπίδα, ὅσα ἀμυδρὰ καὶ ἀν ἦτο αὐτῆ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ.

Ἐνεθυμείτο τὰς δυστυχίας, ἃς ἐδοκίμασεν ἡ σύζυγός του, καθ' ἣν ἐποχὴν συνήτησεν αὐτὴν, πτωχὴν μαθητευομένην ἐν τινι νηματουργεῖῳ, ἐργαζομένην δέκα ὥρας καθ' ἑκάστην ἀντὶ ἡμερομισθίου μόλις ἐπαρκούς ὅπως μὴ ἀφήσῃ αὐτὴν ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, ἐκτεθειμένην εἰς ὅλους τοὺς πειρασμοὺς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἀποπλανήσεις. Ἐφρικία δὲ ἀναλογιζόμενος ὅτι παρομοία τις τύχη περιέμενε τὴν Μάρθαν, καὶ ὅτι ἀναμφιβόλως ἡ κόρη δὲν θὰ εἶχεν, ὅπως ἡ μήτηρ αὐτῆς, τὸ εὐτύχημα ν' ἀπαντήσῃ γενναῖον καὶ ἀγαθὸν νεανίαν, ἔτοιμον νὰ ἐνώσῃ δύο δυστυχίας, ἐξ αὐτῶν δὲ νὰ ἀπαρτήσῃ μίαν εὐτυχίαν.

Ἐν τοιαύτῃ ψυχικῇ διαθέσει, ἡ μετὰ τοῦ Τολβιάκ συνέντευξις τῷ ἐπήρχετο εἰς τὴν μνήμην. Κατ' ἀρχὰς δὲν ἔδωσεν εἰς αὐτὴν μεγάλην σημασίαν, ἀλλ' ἡ ἀνακάλυψις, ἣν πρό τινος εἶχε κάμει ἐν τοῖς ἐγγράφοις, ἅτινα οὐδέποτε πρότερον εἶχε παρατηρήσει, ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ ἀνακάλυψις τῆς συγγενείας τῆς Παυλίνης Βερνιέ, ἔδιδε σάρκας εἰς τὰς ἀορίστους ἐνδείξεις, ἃς ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ἀβεβαίων λόγων τοῦ κυρίου δὲ Τιντσεμβραὶ.

Καὶ ἰδοῦ αἰφνης παρουσιάζεται ἄνθρωπος, ὅστις ἠνέφεγεν αὐτῷ νέους ὀρίζοντας, καὶ ὅστις ὠμίλει περὶ κατοχῆς μεγάλης κληρονομίας, ὡς τοῦ ἀπλουστεροῦ, τοῦ φυσικωτέρου καὶ τοῦ εὐκολωτέρου πράγματος.

Ὅθεν δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ νὰ τὸν ἀκούσῃ, διότι ἦτο πατὴρ καὶ ἐπρόκειτο περὶ τῆς θυγατρὸς του.

— Τὸ πιστεύεις λοιπὸν πῶς αὐτὸς ὁ Βινέτ, ὁ ὁποῖος σ' ἔκαμε ν' ἀποκτήσῃς τὴν περιουσίαν τοῦ μακρυνοῦ συγγενούς σου, θὰ ἠμπορέσῃ νὰ μοῦ ξεμπερδεύσῃ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; εἶπεν, ἀφοῦ ἐκένωσε τὸ ὑπὸ τοῦ Πιεδούση προσφερθὲν ποτήριον.

— Εἶμαι βέβαιος, ἀπήντησεν ὁ πρόφην ἀριθμὸς 29, καὶ ἀν τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σου, θὰ σὲ παρουσιάσω 'ς αὐτόν, ἀν τὸ θελήσῃς. Καθεταὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ροκέτας, κοντὰ εἰς τὴν πλατείαν, ποῦ κατατομοῦν, καὶ δέχεται κάθε βράδῳ ἀπὸ τὰς ὀκτώ ἕως τὰς δέκα. Ποιὰ μέρα θέλεις ν' ἀπαντηθοῦμε διὰ νὰ τὸν ἴδῃς;

— Ἀπόψε εἶμαι ἐλεύθερος, ἀλλὰ ὑποσχέθηκα νὰ δειπνήσω μ' ἕνα φίλον μου μηχανικόν, ὁ ὁποῖος ἔχει μιὰ κόρη 'ς τὴν ἡλικίαν τῆς δίκῃς μου... τὰ παιδιά θὰ διασκεδάσουν, καὶ δὲν θέλω νὰ τοὺς κόψω τὴν διασκεδάσιν των τὴν πέμπτην τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος θὰ εἶμαι ἐλεύθερος.

— Τὴν πέμπτην λοιπὸν. Εἰς τὰς ὀκτὼ ἀκριβὲς θὰ σὲ περιμένω 'ς τὴν πλατείαν τοῦ Σατώ-δ'—Ω, καὶ θὰ σὲ πᾶω εἰς τοῦ γέρω Βινέτ.

— Σύμφωνοι. Θὰ βαστῶ τὰ χαρτιά μου, καὶ θὰ ἴδῃς τί περίεργα ποῦ εἶνε.

Εἶνε ἕνα μεγάλο δέμα. Βαπτιστικά, ἀποδείξεις θανάτων, συμβόλαια γάμου· ὑπάρχει ἀκόμη καὶ ἕνας πίνακας, ὁ ὁποῖος παριστάνει ἕνα γενεαλογικὸ δένδρον μὲ ὅλους τοὺς κλάδους καὶ τὰ ὀνόματα τῆς οἰκογενείας Ὁ-Σολιβάν. Ἡ μητέρα τῆς Παυλίνης εὐτυχῶς τὰ εἶχε φυλάξει ὅλα αὐτά, ἡ καυμένη ὅμως ἡ γυναῖκά μου δὲν ἀνοιξε ποτὲ τὸ δέμα, καὶ εἶνε θαῦμα πῶς δὲν τὸ μεταχειρίσθηκε ποτὲ γιὰ ν' ἀνάψῃ τὴ φωτιά.

— Θὰ ἴδῃς πῶς ὁ γέρος θὰ σοῦ διαβάσῃ τὰ χαρτιά σου. Τὰ ὀνόματα, ἐκτὸς τῆς πενθερᾶς σου, πρέπει νὰ εἶνε Ἰγγλέζικα, αὐτὸς ὅμως ἔξερει τὰ Ἰγγλέζικα... τὰ ἔξερει ὅλα.

— Ὑπάρχουν ὀνόματα Ἰγγλέζικα... ὑπάρχουν ὅμως καὶ Γαλλικά... Παραδείγματος χάριν, ἐδιάβασα τὸ ὄνομα ἐνὸς κυρίου Λεκόντ, ὁ ὁποῖος ἦταν κι' αὐτὸς ἀπὸ μίαν Ὁ-Σολιβάν... ἐξάδελφος τῆς μικρῆς μου Μάρθας, αὐτὸς ὁ κύριος.

— Λεκόντ! ἐπανέλαβεν ὁ Πιεδούσης. Καὶ ἐγένετο σύννους.

ΙΕ'

— Μήπως γνωρίζεις αὐτὸν τὸν κύριον Λεκόντ; ἠρώτησεν ὁ Κάμπρεμερ, ὅστις παρετήρησε τὴν ἀλλαγὴν τῆς φυσιογνωμίας τοῦ αὐτοκαλουμένου συντρόφου.

— Γνωρίζω δέκα, ἀπήντησεν ὁ Πιεδούσης. Ἐνα ὁ ὁποῖος εἶνε μπακκάλης εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Τέμπλου. Ἐνα ἄλλον...

— Ἐκεῖνο ποῦ τὴν μητέρα τὴν λὲν Ὁ-Σολιβάν, ὅπως ἔλεγαν καὶ τὴν προμάμη τῆς Μάρθας· αὐτὸς μοῦ φαίνεται πῶς εἰς τὸ συμβόλαιον τοῦ γάμου του λέγεται πῶς ἦταν ὑπάλληλος εἰς ἕνα τραπεζίτην.

— Τότε ἔμπορεῖ νὰ ἔκαμε περιουσίαν, ἠμπορεῖ ὅμως καὶ ν' ἀπέθανε. Δὲν ἐνθυμεῖσαι τί καιρὸν ἴπαντρεύτηκε;

— Μοῦ φαίνεται νὰ ἐδιάβασα εἰς τὰ 1855.

— Εἶνε καμμιά εἰκοσαριὰ χρόνια, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ὀμιλῶν πρὸς ἑαυτόν.

Ἐσκέπτετο:

— Ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἀρχηγοῦ θὰ εἶνε δέκα ἐννέα χρόνων καὶ ὀνομάζεται Θηρεσία Λεκόντ. Θὰ ἦταν παράξενον πρᾶγμα ἀν... ἀλλὰ ὄχι! Ὑπάρχουν εἰς τὴν Γαλλίαν πολλοὶ Λεκόντ, καθὼς ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ Δουρὰν καὶ Μαρτῖνοι... ἡ Θηρεσία ὅμως εἶνε κόρη ἐνὸς τραπεζίτου... καὶ ἀπὸ ὑπάλληλος τραπεζίτου ὡς καθαυτὸ τραπεζίτης δὲν εἶνε καὶ πολὺ μακρὰ. Πρέπει νὰ πληροφρήσω διὰ τοῦτο τὸν κύριον Λεκόντ, καὶ ἕως τότε, μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ στείλω τὸν ὀδοφύλακα εἰς τῆς χήρας καὶ τῆς κόρης τῆς. Ὁ Κάμπρεμερ θὰ εἶδῃ τὸν γέρω Βινέτ, δηλαδὴ τὸν γέρω Λεκόντ, τὴν ἐρχομένην πέμπτην. Ἐὰν εἶδῃ προτῆτερα τοὺς κυρίους τῆς Βουλῶνης, ἠμπορεῖ νὰ γνωρίζῃ κανένα νεώτερον νὰ μᾶς πῇ.

Εἶτα ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως:

— Βέβαια! τῶρα τὸ συλλογιζομαι. Ἐγνώρισα καὶ ἕναν ἄλλον Λεκόντ ποῦ

ήταν στην τράπεζαν ή στην Μπόρσα, τὸ ἴδιο κάνει. Ἐδούλευσα ἄλλη φορά μαζὺ του πρὶν πάω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἐκίνα τότε τὸν σιδηροδρομὸν, καὶ ἐγὼ ἔβαλα ὄλαις τὰς κλειδαριαῖς τοῦ παλατιοῦ ποῦ ἔκτισε εἰς τὴν Βουλώνην, στὴν ἄκρη τοῦ Σηκουάνα, ἀκριβῶς ἀντίκρου ἀπὸ τὸ Σαιν-Κλου. Ἀπέθανε κατόπιν, ὅμως ἡ κυρία του καὶ ἡ κόρη του καθοῦνται στὸ παλάτι. Πρέπει νὰ πᾶς νὰ τοὺς κάμης μίαν ἐπίσκεψιν.

— Καὶ νὰ τοὺς πῶ τί;

— Νὰ τοὺς ῥωτήσης ἂν τὴν μητέρα τοῦ μακαρίτη Λεκόντ τὴν ἔλεγαν Ὁ-Σολιβζάν.

— Θὰ ἦταν μεγάλη τύχη ἂν γινότουνα αὐτό, δὲν τολμῶ ὅμως ποτὲ νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐταῖς ταῖς κυριαῖς χωρὶς νὰ εἶμαι διὰ τοῦτο βέβαιος. Ἀλλὰ τί πρόφασιν ἡμπορῶ νὰ εὔρω διὰ νὰ ἔμβω μέσα στὸ σπίτι; Μία χήρα τραπεζίτου δὲν δέχεται ἕνα ἀπλοῦν ἐργάτην ὅταν κι' ἐμένα.

— Μπα! δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πῆς ὅτι φέρνεις πληροφορίας διὰ μίαν κληρονομίαν, καὶ θὰ σὲ δεχθῶν, νὰ εἶσαι βέβαιος. Ὅσω καὶ ἂν εἶνε κανεὶς πλούσιος, ἐπιθυμεῖ πάντα νὰ κληρονομήσῃ... καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Λεκόντ δὲν πρέπει νὰ εἶνε καμωμένη ἀλλοιώτικα ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Καλὰ! ἀλλ' ἂν δεχθῆ νὰ μοῦ μιλήσῃ, αὐτὸ δὲν θὰ μὲ ὠφελήσῃ εἰς τίποτε.

— Ποιὸς τὸ ἔξερει; Ἡμπορεῖ νὰ σοῦ πῆ πράγματα ποῦ δὲν τὰ ἔξερεις, καὶ τὰ ὅποια θὰ σοῦ χρειασθοῦν νὰ τὰ γνωρίζῃς... ὄχι γ' ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ τὰ πῆς τοῦ γέρω Βινέτ, ὁ ὁποῖος θὰ πάρῃ ὅ,τι τοῦ χρειάζεται... Πήγαίνε, πιστεψέ μου, καὶ τὸ γρηγορότερο. Κάθουνη εἰς τὴν Βουλώνη, κοντὰ στὸν Σηκουάνα, βουλευθάρτον τῆς Τετάρτης Σεπτεμβρίου, εἰς τὴν ἄκρη εἶνε ἕνα σπίτι πέτρινο εἰς τὴν μέση ἐνὸς κήπου. Ὅταν πᾶς ἐκεῖ ὁλος ὁ κόσμος θὰ σοῦ τὸ δείξῃ.

— Λοιπόν, δὲν λέγω ὄχι, ἂν καὶ αὐτὰ τὰ ἔκακτα δὲν μὲ διασκεδάζουσι καθόλου. Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Μάρθας... Μὰ ποῦ εἶνε λοιπόν αὐτὴ; δὲν τὴν βλέπω, εἶπεν ὁ Κάμπρεμερ ἐγειρόμενος βιαίως.

— Ἰλίγη ὥρα εἶνε ποῦ ἐπαιζέ ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ Πιεδούσης, καὶ δὲν πῆγε πολὺ μακρὰ. Ἄ! νὰ τὴν, βλέπει ἕναν ποῦ παίζει τὸ βιολὶ καὶ χορεύει μὲ μαϊμουῦ.

Ἡ Μάρθα εὐρίσκετο μόλις δέκα βήματα μακρὰν τοῦ καφφενείου, ὁ δὲ πατὴρ αὐτῆς μόνον διὰ νεύματος ἠδύνατο νὰ τὴν προσκαλέσῃ ἵνα τρέξῃ πρὸς αὐτόν.

— Διασκέδαζε, εἶπεν αὐτῇ ὁ Κάμπρεμερ, ἀλλὰ μὴν μακραίνεις.

— Λοιπόν νὰ γυρίσω γιὰ ν' ἀκούσω τὴν μουσικὴν; ἠρώτησεν ἡ παιδίσκη.

Ἐπειδὴ δ' ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐμειδία, ἐπήδησεν εἰς τὸν λαιμόν του, τὸν ἐφίλησε δις ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ ἔφυγεν ἵνα ἐπαναλάβῃ τὴν θέσιν τῆς ἐν τῷ περὶ τὸν πλάνητα μουσικὸν σχηματισθέντι κύκλῳ.

— Πόσον εὐτυχῆς ποῦ εἶσαι νὰ ἔχῃς μὴ τσακπὶνα τόσο ἐυμορφῆ! εἶπεν ὁ Πιεδούσης.

Εἶτα προσέθεσεν:

— Ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ γείνη ὠραιότερη, καὶ ὅταν γείνη πλουσία ἢ τοαλέταις καὶ τὰ λούσα θὰ τῆς πηγαίνουσι ὠραῖα, εἶπε γελῶν ὁ καλὸς Πιεδούσης.

— Εὐτυχῆς, μονάχα νὰ εἶνε ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεόν.

— Ἄν θέλῃς νὰ εἰπῆς ὅτι τὰ πλούτη δὲν κάμνουσι τὴν εὐτυχίαν, θὰ σοῦ ἀπαντήσω πῶς ἔχεις ἄδικο, διότι αὐτὰ συντείνουσι πολὺ. Λοιπόν, πιστεύω ὅτι δὲν θὰ λείψῃς ἀπὸ τὴν συνέντευξιν τῆς ἐρχομένης πέμπτῃς.

— Σοῦ τὸ ὑποσχέθηκα καὶ θὰ ὑπάγω.

— Καὶ δὲν θὰ λησμονήσῃς νὰ βαστᾷς μαζὺ τὰ χαρτιά σου.

— Δὲν θὰ λησμονήσω τίποτε.

— Τότε, ὅλα θὰ πᾶν καλά, νὰ εἶσαι βέβαιος. Ἄ! εἶχες τύχην νὰ εὔρῃς αὐτὰ τὰ χαρτιά...

— Ἐν τὸν πάτον μιᾶς παληᾶς κασσέλας, τῆς μητέρας τῆς γυναικός μου. Ἡ ἐπίσκεψιν αὐτοῦ τοῦ Τολβιάκ μ' ἔκαμε νὰ σκεφθῶ καὶ νὰ παρατηρήσω ἐκεῖ μέσα... Καὶ ἐπειδὴ ἦλθε ὁ λόγος δι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, σπῶ τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ καταλάβω, διατί ἦλθε μίαν ἡμέραν νὰ μ' εὔρῃ εἰς τὸν γινώμονά μου, καὶ τί δουλειὰ κάνει.

— Ἐγὼ εἶμαι τῆς ιδέας πῶς κάνει τὴν ἴδια δουλειὰ μὲ τὸν γέρω Βινέτ, ὄχι ὅμως γιὰ καλὸ σκοπὸ. Πρέπει νὰ ἔξερῃς πῶς εἰς τὸ Παρίσι ὑπάρχουσι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ζητοῦν ταῖς κληρονομίαις διὰ νὰ τὰς δώσουσι εἰς τοὺς καθ' αὐτὸ κληρονόμους, ἀφοῦ παροῦν τὴν προμήθειά τους. Ὑπάρχουσι ἀκόμη καὶ ἄλλοι ποῦ τρέχουσι κατόπιν διὰ νὰ ταῖς κλέψουσι.

— Καὶ πῶς ἡμποροῦν νὰ τὸ κάμουν αὐτό; Διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μίαν κληρονομίαν πρέπει νὰ ἔχῃ δικαιώματα.

— Αὐτὸ εἶνε σωστό! Ὑπόθεσε ὅμως πῶς εἶνε πολὺ αὐτοῖς ποῦ ἔχουσι δικαιώματα, καὶ πῶς ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εὐρίσκει τὸ μέσον νὰ ξεπαστρέψῃ τοὺς ἄλλους.

— Νὰ τοὺς σκοτώσῃ δηλαδή;

— Ἄ! μὰ τὴν πίστι μου! εἶδαμε πολλὰς φορὰς νὰ σκοτώνουσι γιὰ μικρότερα πράγματα, καὶ ἂν ἤμουσι εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ εἶχα τὰ μᾶτια μου τέσσερα.

— Ἰλίγη ἔλλειψε νὰ τὴν χάσω μὲ γοργά. Εἶνε θαῦμα πῶς δὲν ἐπλακώθηκε ἀπὸ μιὰ ἀμαξοστοιχία, τὴν ἡμέραν ποῦ ἦλθεν αὐτὸς ὁ Τολβιάκ. Ποιὸς ἔξερει μήπως δὲν ἐσκορπίσεν ἐξεπίτηδες τὰ χρήματά του ἐπάνω σταῖς γραμμαῖς τοῦ σιδηροδρομοῦ;

— Μπα! δὲν τὸ ἐσκέφθηκα αὐτὸ καθόλου, εἶπεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις ὑποσχέθη ἐν ἑαυτῷ νὰ ὠφελῆθῃ ἐκ τῆς ὑπὸ τοῦ Κάμπρεμερ ὑποβληθείσης ιδέας. Ἀλλὰ γιὰ πῆς μου, δὲν βλέπω περὶ τὸ παιδί. Ἐνῶ ἐμεῖς μιλοῦσαμε, αὐτὸς ποῦ ἐπαιζέ τὸ βιολὶ ἐτράθηξε περὶ μακρὰ μὲ τὴν μαϊμουῦ του, καὶ θὰ τὸν ἀκολούθησε.

Ὁ πατὴρ ἠγέρθη πάραυτα.

Ἐβάδισεν ἐσπευσμένως μέχρις οὗ ὑπέβη τὴν γωνίαν τοῦ καφφενείου, ἥτις

ἡμποδίζε τὴν θέαν πρὸς τὸ μέρος τῆς κιγκλίδος τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Ἡ εἴσοδος αὐτῆ τῶν βοτανικῶν ἀνθοφύτων ἐσυχνάζετο πολὺ κατὰ τὰς ὠραίας ἑαρινὰς ἡμέρας.

Εἰσῆρχοντο, ἐξήρχοντο, σμῆνοι παίδων ἐπαιζόν ἐπὶ τῆς πλατείας, καὶ σειρά ἀμαξῶν διέτρεχε τὴν λεωφόρον.

Ὁ Κάμπρεμερ ἐζήτησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν θυγατέρα του, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπεν αὐτήν.

Ἦρχισε νὰ τρέχῃ ὡς παράφρων, προσκαλῶν αὐτήν διὰ τοῦ ὀνόματός της.

Ὁ Πιεδούσης, ὅστις ἐβράδυνεν ὀλίγον, ἵνα πληρώσῃ, σπεύσας καὶ αὐτὸς ἐπρόφθασε τὸν Κάμπρεμερ, μεγάλως δ' ἐξεπλάγη ἰδὼν ὅτι ἡ μικρὰ κόρη εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

Εὐτυχῶς, αἱ ἀνησυχίαι τοῦ Κάμπρεμερ δὲν διήρκεσαν ἐπὶ πολὺ.

Ἡ Μάρθα ἐνεφανίσθη αἴφνης ἐκ τοῦ βουλευθάρτου τοῦ Νοσοκομείου, ἐσταμάτησεν ἵνα παρατηρήσῃ περίξ, ἀμα δὲ εἶδε τὸν Κάμπρεμερ, ἔφθασε δι' ἐνὸς ἄλματος ἐπὶ τῆς πλατείας.

Ὁ πατὴρ τῆς τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἄ! πόσω μ' ἔκαμες νὰ τρομάξω!

Ἡ παιδίσκη ἐκάλυπεν αὐτὸν διὰ θωπειῶν, καὶ ἀνέκραξε κτυπῶσα τὰς χεῖρας:

— Τὸ ἔξεραι γὰρ καλὰ πῶς ἦσεν ἀκόμη εἰς τὸ καφφενεῖον. Ἐλεγε ψεύματα αὐτῇ ἡ κακὴ γυναῖκα, ποῦ ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ μου ἔλεγε πῶς μ' ἐπερίμενες στὸ σπίτι.

— Μιὰ γυναῖκα! ἐπανελάβεν ὁ Κάμπρεμερ διὰ πνιγηρᾶς φωνῆς.

— Ναί, πατέρα, μιὰ γρη῏... μ' ἐκρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐγὼ τὴν δαγκάνα... καὶ ἔτσι μ' ἄφησε καὶ ἔφυγα τρεχάτη.

— Ἄ! τὴ βρῶμα! ἀνέκραξεν ὁ ὀδοφύλαξ, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ αὐτό.

Ὁ Πιεδούσης ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Σύντροφε, σὲ προειδοποίησα νὰ προσέχῃς τὴν μικρῇ. Ἐκεῖνο ποῦ τῆς συνέβηκε φανερόν, κατὰ τὴν ιδέα μου, πῶς τὴν κυνηγοῦν, ἐπειδὴ κληρονομεῖ. Μὴ χάνῃς τὸν καιρὸν σου νὰ τρέχῃς πίσω ἀπὸ μιὰ βρῶμα, ποῦ δὲν θὰ ἡμπορέσῃς νὰ τὴν πιάσῃς, καὶ κάνε γρηγορὰ νὰ ἔλθῃς νὰ ἰδῇς τὸν γέρω Βινέτ. Λοιπόν, καλὴν ἀντάμωσιν τὴν πέμπτῃν, αὐτὸς εἶνε ὁ τελευταῖός μου λόγος.

Χωρὶς δὲ ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς Μάρθας καιρὸν νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, διηυθύνθη πρὸς τὴν γέφυραν.

Εἶπε πᾶν ὅτι εἶχε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν ὀδοφύλακα, δὲν ἔβλεπε δὲ τὴν ὄραν νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ «Μέγα Ξενοδοχεῖον», ἵν' ἀναγγεῖλῃ τῷ Ναβάβ, ὅτι ὁ οἰκονόμος αὐτοῦ δὲν ἀπόλεσε τὴν ἡμέραν του.

ΙΣΤ'

Ὀλίγη ἡμέραι εἶχον παρέλθει, ἀφότου ὁ Πιεδούσης, ἀφοῦ παρηκολούθησεν ἀνωφελῶς τὸν Τολβιάκ, ἔσχε μετὰ τῶν συζύγων Γκαλουπιᾶ, καθὼς καὶ μετὰ τοῦ

Κάμπρεμερ, συνδι'αλεξιν, ύπισχουμένην σπουδαία άποτελέσματα.

Ούδέν σημείον ζωής είχε δώσει ο Κάμπρεμερ, άλλ'εύρισκοντο εις την παραμονήν της πέμπτης, ημέρας όρισθείσης δια την συνέντευξιν, την μέλλουσαν να θέσση κατά πρόσωπον τόν όδοφύλακα και τόν γέροντα Βινέτ, άνερευνητήν τών κληρονομιών.

Ο Πιεδούσης έγίνωσκε καλώς εκείνο όπερ έπραξε, προσδιόρισας εις τόν πατέρα της Μάρθας ως τόπον συνεντεύξεως την πλατείαν του Σατώ-δ'-'Ω, ήλπιζε δε πολλά εκ της συναντήσεως αύτου μετά του προϋσταμένου του, διότι ο προϊστάμενος αύτου έμελλε να παίξη τόν πρόσωπον του πράκτορος, έργολάβου κατ' άποκοπήν τών πρὸς ανάκαλυσιν κληρονομιών.

Ότε περιεβλήθη την προσωπικότητα του Ναβάβ, ο κύριος Λεκόν προεΐδε καλώς ότι ήδύνατο να εύρεθη εις την ανάγκην να ύποκριθη πολλά πρόσωπα. Ίνα δε έμφανισθη ύπό άλλην μορφήν, έδεΐτο άλλης της του «Μεγάλου Ξενοδοχείου» κατοικίας, διό, επανελθών εκ Λονδίνου, ο Πιεδούσης ένοικίασεν εν τή όδῳ της Ροκέτας, εντός ίσογαίου, κατοικουμένου ύπό έργατών, μικρόν ένδιαίτημα, όπερ επίπλωσε δι' ολίγων έξόδων.

Έκει, ο γέρον Λεκόν, καθιστάμενος γέρον Βινέτ, ήδύνατο να διδῃ συμβουλὰς, χωρίς οι γείτονές του να μεριμνήσωσι και μάθωσιν, αν επλήρωσε φόρον, δι' όπερ ενήσκει επάγγελμα.

Έπειδή όμως εξήρχετο του Ξενοδοχείου ως πρίγκιψ Ίνδος, έδει ν' αλλάσση καθ' όδόν ένδυμασίαν, ο δε έφευρετικός Πιεδούσης είχε προνοήσει δια την ανάγκην ταύτην.

Ο ένοικιαστής, όστις άλλοτε είχε χορηγήσει αύτῷ άμαξαν, όπως υπάγη εις Βουλώνην, πρὸς μόνον τόν σκοπόν του να συλλάβῃ τόν δυστυχῆ μνηστήρα της Θερεσίας, ο ύπογεωτικός ούτος ένοικιαστής ήτο στενός συγγενής του συντρόφου Πήγασου, και άνεδέχθη, αντί μετριάς άμοιβής, να θέτη καθ' εκάστην εις την διάθεσιν του άρχοντος Σαφέρ άμαξαν πολυτελή, και ήνίοχον έχέμυθον και άπολύτου έμπιστοσύνης.

Όσάκις ο κύριος Λεκόν ήθελε να μεταμφιεσθῆ, ή ύπ' ένοίκιον άμαξα αύτου τῷ έχρησίμευεν ως σκευοφυλάκιον.

Έπέβαινεν αύτης, ένδεδυμένος ως Άσιανός, και κατήρχετο ως άπλους πολίτης. Έπέβαινεν επί της όδοϋ Σκριβ, και κατήρχετο επί του έξωτερικού βουλευθάρτου, ουχι μακράν του Περ-Λασαίτζ.

Δια του αύτου τρόπου έτελείτο ή επανάληψις της ήγεμονίας της Βαχώρας και ή επάνοδος εις τὸ Ξενοδοχείον.

Μόνος ο Πιεδούσης και ο φίλος αύτου, ο ένοικιαστής τών άμαξών, εγνώριζον τὸ μυστικόν τών μεταμορφώσεων τούτων.

Μέχρι της εποχῆς εκείνης, αι μεταμορφώσεις αύται κατ' ουδέν διεφώτισαν τόν δυστυχῆ πατέρα, όστις περιέμενεν άνυπομόνης την επισκεψιν του Κάμπρεμερ.

Έν τούτοις αι ήμέραι παρήρχοντο, ο

δε κύριος Λεκόν έμέτρα αύτάς μετ' όδύνης, καθόσον έγίνωσκεν ότι ή παρατασις, ην είχεν εξασφαλίσει εις τόν κατάδικον δια της άναίρέσεως, δέν θα υπερέβαινε τόν μήνα.

Τὰ πράγματα ούδὼς σχεδόν προύχουρον εκ μέρους του κυρίου Χόλτζ, δηλαδη του Τολβιάκ.

Τὸ πρόσωπον τουτο είχεν επανέλθει παρὰ τῷ Ναβάβ, όπως αναγγείλη αύτῷ ότι εύρίσκετο επί τών ίχνών τών πλαγιών άπογόνων του λοχαγού, και ότι εντός ολίγου θα εκόμιζεν αύτῷ θετικώτερας πληροφορίας. Ούδέν όμως όριστικόν έλεγεν, ο δε πατήρ του Λουδοβίκου εύρίσκετο εντός κυκεώνος εικασιών, ως πρὸς τόν σκοπόν της εκδρομῆς, ην ο Τολβιάκ μετημφιεσμένος εκκαμεν επί της γραμμῆς της Όρλεάνης.

Ο γέρον άνιχνευτής δέν ήδύνατο η να προσαρμόση τὰ διάφορα γνωστά γεγονότα, και να εξαγάγη εκ αύτων άτελή συμπεράσματα.

Έξετάζων τὰς εκθέσεις του Πιεδούσης επί τών συνδι'αλέξεων αύτου μετά τών Όβερνών, καθὼς και μετά του Κάμπρεμερ, έπίστευσεν ότι έμάντευσεν ακριβῶς, και ότι τὰ κακουργήματα της όδοϋ Άρβαλετ συνεδέοντο πρὸς την αναζήτησιν της κληρονομίας του λοχαγού δια μίτου, ον δέν ήδύνατο ακόμη να ανάκαλύψῃ.

Τὸ γεγονός μάλιστα ότι τὸ ὄνομα Λεκόντ κατελογίζετο μεταξύ τών πιθανών κληρονομιών του μακαρίτου Ό-Σολιβάν, εξέπληττε πρὸ πάντων αύτόν, ήρχισε δε και να υποθέτη, ότι ή Θερεσία θα είχε δικαιώματά τινα επί της κολοσιαιας περιουσίας της κατατεθειμένης εν τῷ Τραπεζῆ του Δουβλίνου.

Και επί τῆ περιπτώσει όμως, καθ' ην ή υποθεσις αύτη ήθελε τραπῆ εις βεβαιότητα, ο πατήρ του Λουδοβίκου ούδέν είχε να ωφεληθῆ εκ αύτης.

Όθεν δέν έμενεν αύτῷ η να ετοιμασθῆ και δεχθῆ τόν άνθρωπον, όστις θα εκόμιζεν αύτῷ τὸ γενεαλογικόν δένδρον τών Ό-Σολιβάν.

Ός πρὸς τόν Κάμπρεμερ, έσπευδε και αύτός να εξέλθῃ της άνησυχίας και του έρεβισμού, εν υίς εζῆ πρό τινων ήμερῶν.

Οι λόγοι του Πιεδούσης ούδὼς εξήρχοντο του πνεύματός του, και εξηρέθιζον την άλλως τε εύερέθιστον φαντασίαν του.

Αι έλπίδες του πλούτου, ως ο πρῶκτωρ του κυρίου Λεκόν ενέβαλεν εις τὸ πνευμά του, άνησυχουον αύτόν μάλλον η τόν θεलगον, διότι αν έτέρπετο, αναλογιζόμενος ότι ή προσφιλῆς μικρὰ αύτου Μάρθα ήδύνατο να καταστῆ πλουσία, εκ άλλου όμως έφοβεΐτο μήτοι η κληρονομία αύτη εκθέσῃ αύτην εις μεγάλους κινδύνους.

Έλεγε καθ' έαυτόν ότι θα τῆ διεφίλωνεϊκον την κληρονομίαν ταύτην, και ότι ίσως υπήρχον άνθρωποι επιβουλευόμενοι την ζωην της κόρης του.

Υπώπτευε μάλιστα ότι έχθροί άόρατοι παρεμόνευον αύτην.

Ένθυμούμεθα ότι την ήμέραν της συνδι'αλέξεως αύτου μετά του Πιεδούσης, άγνωστος γυνῆ άπειραβη ν' άπαγάγη την παιδίσκην, ήτις, εύτυχῶς, είχεν αρκετήν έτοιμότητα πνεύματος έν' άντιστη.

Η άπόπειρα αύτη δέν είχεν επανληφθῆ, άλλ' η Μάρθα είχε διηγηθῆ εις τόν πατέρα της ότι, δις η τρίς τὸ έσπέρας, επανερχομένη εκ του σχολείου, παρετήρησεν άνθρωπον, όστις παρηκολούθει αύτην.

Ένας άνθρωπος με βλούζα, με μακρὰ γένεια και με μεγάλη ράβδο, ως έλεγεν η Μάρθα, ένας άνθρωπος του όποιου η φυσιογνωμία τῆ επροξενούσε φόβον. Δέν της ώμίλησεν, άλλὰ την παρετήρησε με οφθαλμούς τοσοῦτον άγρίους, ώστε ήναγκάσθη να φύγη δραμαίως.

Ο άνθρωπος, χωρίς να τρέξῃ κατόπιν αύτης, την παρηκολούθησε μακρόθεν, και έσταμάτησεν αρκετήν ώραν πρὸ της οικίας, εν η κατῶκει ο Κάμπρεμερ, οικίας μεγάλης, κατῶκουμένης ύπό έργατών, και κειμένης εις την γωνίαν του βουλευθάρτου του Νοσοκομείου και της όδοϋ Πολιδῶ.

Αφότου η θυγάτηρ αύτου τῷ διηγήθη την ιστορίαν ταύτην, ο όδοφύλαξ δέν ήτο καθόλου ήσυχος, και έλαβε προφυλάξεις κατὰ πάσης κακῆς συναντήσεως.

Κωλυόμενος εκ της εργασίας του, δέν ήδύνατο πάντοτε να συνοδεύῃ την μικράν, παρεκάλεσεν όλας τὰς Άδελφὰς του Έλέους, παρ' αἷς έσπούδαζεν η Μάρθα, να μη άφίνωσιν αύτην ποτέ να επανέρχεται μόνη, έσύστησε δε και εις αύτην να μη άπομακρύνηται καθ' όδόν τών άλλων παιδιών.

Τὸ δωμάτιον αύτου ήτο εις τόν διάδρομον, εις τὸ βάθος της αὐλῆς, πλησίον του δωματίου πλυντριάς, εξαιρέτου γυναικός, ήτις άνεδέχθη να επαγρυπνῆ, έρ' όσον ήδύνατο, επί της κόρης, όσάκις ο πατήρ ήτο άπών.

Ο Κάμπρεμερ δέν έτόλμα πλέον να φέρῃ την Μάρθαν εις τόν σταθμόν, ένθα ολίγου δεΐν κατεσυντρίβετο, ψυχράν τινα έσπέραν του Ίανουαρίου, σπανίως δ' ήδύνατο να εκκαταλείψῃ τόν γνώμονά του. Δια τουτο έπρεπε να έμπιστευθῆ, τι είχε προσφιλέστερον εν τῷ κόσμῳ εις μίαν γείτονα.

Οι άόριστοι φόβοι, οὖς ήσθάνετο, συνέτεινον οὐκ ολίγον, όπως έμποδίσωσιν αύτόν του να πορευθῆ, καθὼς συνεβούλευσεν αύτόν ο Πιεδούσης, και ίδῃ την κυρίαν αύτην Λεκόντ, ήτις έφερε τὸ ὄνομα ενός τών κληρονομιών του λοχαγού.

Θα παρήρχετο όλόκληρος έσπέρας, ην ωφείλε να διέλθῃ μακράν της Μάρθας, αι δε άνάγκαι της ύπηρεσίας υπεχρέουον αύτόν συχνότατα ν' άφίνη αύτην μόνην εν τῇ οικίᾳ.

Συνέπεσεν εν τούτοις, ώστε, την προτεραίαν της πέμπτης, καθ' ην έμελλε να συναντηθῆ μετά του Πιεδούσης εν τῇ πλατείᾳ του Σατώ-δ'-'Ω, η Μάρθα, αίσθανομένη έαυτην άποκαμουσαν εκ τών πολ-

λῶν παιγνιδίων, ἠθέλησε νὰ κατακλιθῆ ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους.

Ὁ πατὴρ της, ἀφῆσεν αὐτὴν ν' ἀποκοιμηθῆ, παρεκάλεσε τὴν γείτονα νὰ μὴ ἀπομακρυνθῆ μέχρι τῆς ἐπανόδου του καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ὁστερλίτζ ἵνα προφθάσῃ τὸ ἀτμόπλοιο τῆς Σουρέσνης.

Ἐπελόγιζεν ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς Βουλώνην κατὰ τὴν ὀδόνην ὄραν καὶ ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του κατὰ τὴν δεκάτην. Ἀκριβῶς ἦτο ἐλεύθερος μέχρι τῆς πρωίας τῆς ἐπαύριον, καὶ ἤθελε νὰ ὠφεληθῆ τῆς ἐλευθερίας του ἵνα κάμῃ ἐπίσκεψιν, ἣν ἐμέμφετο ἤδη αὐτὸν ὅτι παρημέλησεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐν ἐξ αὐτῶν ἐφείλκυσεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν του.

— Τί εἶνε τοῦτο; ἠρώτησε. Κρεατόπηττα γαλλικῆς κατασκευῆς! ὦ! θὰ μοι ἐφάνετο χονδροειδῶς ἀνάγωγον νὰ δοκιμάσω τὸν γαλλικὸν οἶνον καὶ ν' ἀντιπαρέλθω περιφρονητικῶς πρὸ τῆς γαλλικῆς κρεατόπηττας.

Καὶ ἰδοῦ τὸν ἀμέσως, λαμβάνει περόνην καὶ μάχαιραν καὶ γεύεται ἐκ τοῦ πλακοῦντος, ὡς ἀληθῆς γαστρίμαργος, ὡς εἶχε προηγουμένως πράξει μὲ τὸν οἶνον.

— Ἀνταξία τοῦ μεγάλου ἔθνους! ἀνέκραξεν ἐνθουσιωδῶς. Ζήτω ἡ Γαλλία!

Ἡ Μέρση τὸν ἔβλεπε καὶ τὸν ἤκουε μετ' αὐξούσης ὀλονέν ἐκπλήξεως.

Ὁ Ἰούλιος Γκράυ σχεδὸν οὐδ' ὠμοίαζε πρὸς τὴν εἰκόνα ἣν ἐν τῇ φαντασίᾳ της ἔπλασε δι' αὐτὸν ἐν τῷ συνήθει του βίῳ.

Ἐὰν τῷ ἀφῆρει τις τὸν πάλλευκον λαϊμοδέτην οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζεν ἐν αὐτῷ τὸν διάσημον ἱεροκήρυκα, τὸν κληρικόν!

Ἐγεύθη δεύτερον τεμάχιον τοῦ ἐπαινεθέντος πλακοῦντος καὶ ἀπηνθύνθη ἔτι μᾶλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Μέρσην, ὁμιλῶν καὶ τρώγων ἐναλλάξ μετὰ τῆς αὐτῆς εὐάρεστου σοβαρότητος καὶ ἐλευθεριότητος μετ' ἧς θὰ ὠμίλει πρὸς τὴν νεάνιδα, ἐὰν τῇ ἦτο γνωστὸς ἀπὸ μακροτάτου χρόνου.

— Διὰ νὰ ἔλθω ἐνταῦθα, εἶπε, διήλθον ἐκ τῶν κήπων τοῦ Κάνσιγκτον, ἀφοῦ πρὸ τίνος χρόνου ἔζησα εἰς φρικώδη τινὰ ἐξοχὴν, ἣ μᾶλλον εἰς ἀχάριστον στεῖρην κοιλάδα, τὴν ὁποῖαν προσπαθοῦν νὰ κκληρηγῆσιν. Δὲν δύνασθε κατὰ συνέπειαν νὰ φαντασθῆτε ὁποῖαν εὐχαρίστησιν ἀπῆλαυσα ἐκ τῶν κήπων τούτων. Αἱ κυριαί, μὲ τὰς πλουσίας χειμερινὰς ἐνδυμασίας των, αἱ ἐρωτότροποι τροφοὶ καὶ παιδαγωγοί, μὲ τὰ χαριτόβρυτα παιδιά, τὸ κινούμενον πλῆθος καὶ αἱ παγοδρόμοι τοῦ Στρογγύλου τοπείου, πάντα ταῦτα μοι ἐφάνησαν τὸσον φαιδρὰ εἰκῶν, κατόπιν

τῶν ὄσων συνειθισα νὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω, ὥστε καὶ ἐγὼ ἐξεπλάγην ὅταν ἤρχισα νὰ ὑποτονθορῶζω ἀσμάτιόν τι καὶ νὰ συρίζω ἤχον τινά. Διότι εἰς τὴν ἐποχὴν μου οἱ οἱ νέοι συνειθίζον νὰ συρίζωσιν ὅταν ἦσαν εὐθυμοί... καὶ δὲν ἐξέμαθον ἀκόμη τὴν συνήθειαν ταύτην. Καὶ ποῖον νομίζετε ὅτι συνήντησα ἀκριβῶς ὅταν ἠσυχολούμην εἰς τὰς μουσικὰς μου αὐτὰς ἔξεις;

Ἡ Μέρση ἐζήτησε συγγνώμην ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ, ἀλλὰ δὲν τῷ ἀπήντησεν εἰμὴ διὰ τινος ψιθυρισμοῦ.

Καθ' ὄλην αὐτῆς τὴν ζῶν εἰς οὐδεμίαν ἀνθρωπίνην ὑπαρξιν εἶχεν ὁμιλήσει αὐτῇ τὸσον συγκεχυμένως, τὸσον ἀκατανόητως, ὅσον ἤδη ὠμίλει πρὸς τὸν Ἰούλιον Γκράυ.

Ἐκεῖνος, ἔτι φαιδρότερος ἀκόμη, καὶ χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι παρετήρησε τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ οἱ λόγοι του παρήγον ἐπ' αὐτῆς ἐξηκολούθησε:

— Ποῖον λοιπὸν νομίζετε ὅτι συνήντησα ἐν ᾧ ἐσύριζα;... τὸν Ἐπίσκοπόν μου!... Ἐννοεῖται τόρα, ὅτι ἐὰν ἐσύριζα ἱεροῦ τίνος ὕμνου μελωδίαν ἢ Πανιερότης του θὰ μοι συνεχῶρει ἴσως τὰς χυδαίας ἔξεις μου ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς μουσικῆς μου. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ἐσύριζα τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν μονωδίαν τοῦ Βέρδη... *La donna è mobile*... καὶ σημειώσατε ὅτι τὸ σύριγμα μὲ εἶνε ὀξύτατον. Ἡ Πανιερότης του βεβαίως θὰ ἦτο ἐξωκλειμένη πρὸς τὴν μελωδίαν ταύτην, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀμφιβάλω ὅτι θὰ ἤκουσεν ἀνακρουομένην ὑπὸ τῶν δημοσίων μουσικῶν εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἀνεγνώρισε τὸν ἤχον ὁ πτωχός, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήγον τὸν πῖλον μου, ὅπως τὸν χαιρετίσω, ἐστράφη πρὸς τὸ ἀντιθετὸν μέρος. Εἶνε πράγματι ὀλίγον παραδόξον ὅτι εἰς κόσμον τὸσον ἀφθονοῦντα κκακῶν καὶ ἀθλιότητων συμπεριφέρονται τὸσον σκληρῶς πρὸς ἕνα ἄνθρωπον διὰ μικρὰν ἀνοησίαν. Ἀλλὰ φαντασθῆτε καὶ ὀλίγον ἔνα χαριτωμένον κληρικόν, συρίζοντα γνωστὸν μέλος.

Ἐνταῦθα ἀπώθησε τὸ πρὸ αὐτοῦ πινάκιον καὶ ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην μετὰ παρηλλαγμένης ἐπὶ τὸ σοβαρότερον φωνῆς:

— Ποτὲ δὲ ἠδυνήθην μέχρι τοῦδε νὰ ἐννοήσω, εἶπε, διατὶ μᾶς θεωροῦσιν ὑποχρέους νὰ διακρινώμεθα ἐν μέσῳ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἐννοοῦσι νὰ μας ἀπομονώσιν ἐν τῇ χορείᾳ μας καὶ μᾶς εἶνε ἀπηγορευμένον ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ νὰ πράττωμεν ὅ,τι πράττουσιν ὅλοι. Οἱ διδάσκαλοι τῆς πλαισίας σχολῆς δὲν μᾶς ἔδωκαν τὸ παράδειγμα τοῦτο καὶ ἐν τούτοις ἦσαν σοφώτεροι καὶ πολὺ καλλίτεροι ἡμῶν. Τολμῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι ἐν τῶν ἰσχυροτέρων κωλυμάτων κατὰ τὴν συμπαιθεῖν τῶν συμπολιτῶν ἡμῶν πρὸς ἡμᾶς, εἶνε ἡ ἐπιτήδευσις τοῦ κληρικοῦ ἠθους, τῆς κληρικῆς φωνῆς. τοῦ κληρικοῦ ἐνδύματος. Ὅσον ἀφορᾷ ἐμέ, δὲν ἀξιοποσῶς νὰ ἦμαι ἱερότερος ἢ ἀξιοσεβαστότερος πλέον ἢ ὅσον πᾶς χριστιανὸς ἀκολουθῶν πιστῶς καὶ εὐλικρινῶς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τοὺς Νόμους του.

Ἐρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς Μέρσης, ἥτις τὸν ἐθεώρει ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν μετὰ προσοχῆς ἀμερίστου, σιωπῶσα, ἐκστατική, ἀπελπῆς.

Πνοῆ τότε ζωηρῆς φαιδρότητος κατέλαβε τὸν νεαρὸν κληρικόν.

— Εἴσθε ριζοσπάστις; ἠρώτησε συνοδῶν τοὺς λόγους του δι' εὐφυοῦς ἰλλωπισμοῦ τῶν μεγάλων λαμπυρίζοντων ὀφθαλμῶν του. Ἐγὼ εἶμαι!

Ἡ Μέρση ἐπειράθη, ἀλλὰ μάτην νὰ τὸν ἐννοήσῃ.

Ἦτο λοιπὸν οὗτος ὁ ἱεροκήρυξ ἐκεῖνος, οἱ λόγοι τοῦ ὁποῖου τὴν εἶχον ἐξαγγίσει καὶ ἐξευγενίσει ἄλλοτε;

Ἦτο οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἡ διδαχὴ τοῦ ὁποῖου εἶχεν ἀποσπάσει τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν γυναικῶν, αἵτινες τὸν περιεκύκλουν, τῶν κατησχυμένων καὶ ἀπεσκληρυμένων ἐν τῇ κακίᾳ;

Οὗτος ἦτο!

Οἱ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἦσαν τὴν στιγμὴν ἐκείνην προσηλωμένοι ἐπ' αὐτῆς μετὰ κάλοκαθάτου ἐκφράσεως, ἦσαν οἱ αὐτοὶ ὠρατοὶ ὀφθαλμοί, οἵτινες ἡμέραν τινὰ ἰλάρουν τὴν ψυχὴν της.

Ἡ φωνή, δι' ἧς πρὸ μικροῦ τῇ εἶχεν ἐκτοξευθῆ, ἡ εἰρωνικὴ ἐρώτησις, ἦτο ἡ γλυκεῖα καὶ κατανύγουσα φωνή, ἥτις ἄλλοτε τὴν εἶχε κάμει ὄλην νὰ τρέμῃ.

Ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος ἦτο ἀγγελος ἐλεύους ἐκτὸς τοῦ ἀμβωνος ἦτο νεανίας μόλις ἐγκαταλείψας τὰ βῆθρα τῶν σπουδῶν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΝΗΣ

ΠΑΝΤΟΤΕ ΩΡΑΙΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Ὁρζ, διακρίνει τις μικρὰν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν καλλιτεχνικοῦ νεωτέρου ρυθμοῦ. Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο κείμενον ἐπὶ τῆς κλιτύος γηλόφου, ἐν μέσῳ χλοοανθοῦ; λειμῶνος, περιστοιχομένου ὑπὸ μικροῦ δάσους, ἐφελκῆται τὸ βλέμμα τῶν εἰς Juvisy καταπλεόντων.

Ἐνίοτε γυνὴ τις πεπλοφόρος μετὰ νεανίου στηριζομένου ἐπὶ τοῦ βραχίονός της καὶ βαδίζοντος μὲ βῆμα ἀσταθές καὶ βραδύ, περιδιαβάλλουσιν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λοφίσκου. Ἀλλὰ μόλις ἀλιεύς τις, ἐπιζητῶν κατὰ τὴν ὄραν τοῦ περιπάτου τῶν δύο τούτων ἀγνώστων παρὰ τὴν ὄχθην, θέσιν κατάλληλον πρὸς ἄγραν, ταραξῆ διὰ τοῦ ρυθμικοῦ κρότου τῶν κωπῶν του τὴν ἐπικρατοῦσαν νηνεμίαν, ἀμφοτέρω ἐξαφνίζονται ἐν τῇ καμπῇ τοῦ δρομίσκου ἢ ὀπισθεν πυκνοφύλλου θάμνου.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Juvisy μάτην προσεπάθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸ μυστήριον, ὅπερ ἐφάνετο περιβάλλον τοὺς δύο τούτους νεοελθόντας.

Ὁ κηπουρὸς ὡς καὶ ἄπην τὸ προσωπικὸν τῆς οἰκίας ὠμίλου γλῶσσαν ἀγνωστον, ἦν ἀντιπρόσωπος ἐμπορικοῦ οἴκου ταξειδεύων καὶ ἐρωτηθεὶς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τῶν χωρικῶν τοῦ Juvisy, ἀπεκάλεσε Βρετανικὴν διάλεκτον. Γηραιὰ τις ἐπιστά-

πρια, ἥτις ἐνήργει τὰς προμηθείας τῆς οἰκίας, μόνη ὠμίλει τὴν Γαλλικὴν, ἐγνώριζε δὲ μόνον ὀλίγας χρησίμους λέξεις διὰ τὰς καθημερινὰς συναλλαγὰς.

Ἀφοῦ ἐφρανόθησαν ποικιλοτρόπως τὴν ἐξήγησιν τοῦ μυστηρίου τούτου ὁ ξενοδόχος καὶ ὁ παντοπώλης τοῦ Juvisy, κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ νεανίας ἐκεῖνος ἦτο τρελλός, ὃν ἡ οἰκογένειά του περιώρισεν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπερ ἀπὸ μὲν τῆς ὁδοῦ ἀπεχώριζε μέγας τοῖχος, καὶ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ὁ ποταμός. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν γυναῖκα, αὕτη βεβαίως θὰ ἦτο ἡ συγγενὴς αὐτοῦ ἡ μιθωτή.

Ὅταν δὲ τις ἠρώτα τίς ἦτο ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου μέρους, ἀπεκρίνοντο :

— "Ἐνας τρελλός !

* *

Τὴν 10 Ἰουλίου 1884, ἡμέραν ὑπερβολικοῦ καύσωνος, ὁ ὑποκόμης δὲ Μονβρὲν ἐξήρχετο τὴν 9 τῆς πρωίας ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βερνὲ μεγάρου του καὶ κατήρχετο διὰ τῶν Ἑλυσίων Πεδίων, πορευόμενος ἵνα ἴδῃ ἵππον, τὸν ὁποῖον τῷ ἐπρότεινεν νὰ ἀγοράσῃ ἔμπορός τις τῆς ὁδοῦ Πεπινιέρ.

Οἱ περικαλλεῖς ἀνθῶνες ἐδείκνυον ἐν ἀφθονίᾳ τὰ πολύχρωμα καὶ καλλιπέταλα ἀνθη τῶν καὶ περιεβάλλοντο ὑπὸ φυλλωμάτων, ὧν οἱ χρωματισμοὶ εἶχον διαβαθμισθῆ καλλιτεχνικῶς ὡς ροδόσχημα παράσημα ζένων ἐπικρατειῶν.

Ἐν τῷ μέσῳ κυκλοτεροῦς πλατείας, τέσσαρες πίδακες μετὰ δυνάμει ἐξέπεμπον ὕδωρ σχηματίζον οὐράνιον τόξον, ὅπερ ἐπιπτεν ὕστερον κατὰ γῆς ἐν εἴδει λεπτῆς ἀδαμαντίνης κόμης.

Ὁ κύριος δὲ Μονβρὲν ἦτο ἐκ τῶν Παρισίων ἐκείνων, οἵτινες οὐδέποτε ἐγκαταλείπουν τοὺς Παρισίους.

— Ἡ θάλασσα, ἔλεγεν, ἔγεινε διὰ τοὺς ἀλιεῖς καὶ τοὺς ναυτικούς. Ἐχει τὰ θέληγγρα τῆς βεβαίως, ἀλλὰ διὰ μίαν ὥραν μόνον τῆς ἡμέρας ἡμπορεῖ νὰ εἶνε εὐχάριστος. Ὡς πρὸς τὴν ἐξοχὴν καὶ εἰς αὐτὴν αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ζέστην, ὡς καὶ εἰς Πηρισίους, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ διαμῆνων εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὀποιήσῃ τὸν καιρὸν του κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐσπέρας. Ἄν ἀφήσῃ ἀνοιχτὰ τὰ παράθυρα τῆς οἰκίας του, τρέχει τὸν κίνδυνον νὰ καταγκρηθῆ ἀπὸ τοὺς κώωνωπας, καὶ ἂν τὰ κλείσῃ καταλαμβάνεται ἀπὸ λύπην, διότι δὲν εὐρίσκειται εἰς τὴν Βασιλικὴν Ὀδὸν καὶ εἰς τὸ Σωσπὲ δ' Ἀντέν, ὅπου θὰ ἡμποροῦσε ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον μέχρι τῶν δύο νὰ καπνίσῃ μακαρίως τὸ σιγάρον του ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐνοχληθῆ ἀπὸ πτερυγοφόρα ἔντομα.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποκόμης παρετήρησεν ὅτι οἱ διαβάται ἦσαν σπάνιοι. Ἐβλεπεν ἐξερχομένους ἐκ τῆς παρόδου Ἀντέν, τῆς ὁδοῦ Ποντιέ καὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἰπποδρομίου δίφρους πλήρεις κιβωτίων.

Ἡ θέα τῶν παρασκευῶν τῆς ἐπικειμένης ἑορτῆς τῆς 14 Ἰουλίου—ἡμέρας τῆς ἀλώσεως τῆς Βαστίλλης—κατέθλιψε τὴν καρδίαν του. Ὁ ἀληθὴς Παρισινὸς εἶνε ἐχθρὸς τῶν δημοσίων ἑορτῶν καὶ τῶν θορύβων, οἵτινες ἐξαναγκάζουσιν αὐτὸν νὰ μεταβάλλῃ ἔξεις.

Πανταχοῦ ἱστοί, πάσσαλοι, ταινίαι...

— Ποῦ νὰ κρυφθῶ διὰ τρεῖς ἡμέρας; ἐσκέφθη ὁ κύριος δὲ Μονβρὲν.

Τὸ παρελθὸν ἔτος μετέβη εἰς τὸν Ἄγιον Γερμανόν, εἰς ὃν τοσοῦτος ἦτο ὁ θόρυθος καὶ τοσαῦτα ἐρρίφθησαν πυροκρόταλα ὅσα καὶ εἰς τοὺς Παρισίους.

Ὁ Μονβρὲν διενόηθη τότε νὰ ταξιδεύσῃ εἰς Βρετάννην. Ὁ ἀπέφευγεν οὕτω τὴν τύρβην καὶ τὰς φωταφίας.

Ὅταν οἱ ἐπαρχιωτὰι καταπλημμυροῦσι τοὺς Παρισίους, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν, προτιμότερον εἶνε ὁ Παρισινὸς νὰ ἀφίγη αὐτοῖς ἐλευθέραν τὴν θέσιν.

Τὴν μεθεπομένην ὁ Μονβρὲν ἀφικνεῖτο εἰς τὸ Βιτρέ.

Ἦτο ἐσπέρα Σαββάτου.

Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ὁ θέλων νὰ κρίνῃ περὶ τῆς ὠριότητος τῶν γυναικῶν, πρόπει νὰ τοποθετηθῆ τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν θύραν τῆς ἐκκλησίας. Ὅθεν ὁ Μονβρὲν ἀπὸ τῆς 8ῆς ἔλαβε θέσιν ἐξωθεν τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Μαρτίνου, ἀναμῆνων τὸ πέρας τῆς λειτουργίας.

Κατὰ τὴν ἐκ Παρισίων ἀναχώρησιν του εἶχε φανερώσει ταχυδρομικῶς τὴν ἀναχώρησιν του εἰς τὴν δεσποινίδα Παυλίαν Σαλίμπερι, χορεύτριαν τοῦ θεάτρου τῆς Ἐδέμ.

Ἡ Παυλίνα ἦτο ἐξαισία κόρη, μετὰ μέγαν μέλανα ὀφθαλμοὺς ἐξακοντίζοντας φλόγας.

Τὸ πρῶτον ἀνελθοῦσα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν Νεαπόλει, καὶ διελθοῦσα μίαν μόνην θεατρικὴν περιόδον ἐν τῷ ἰταλικῷ θεάτρῳ τῆς Νικαίας, μετέβη εἰτα ἵνα δεῖξῃ εἰς τοὺς Παρισίους τὴν ὠριότητά της καὶ τὰς ἐπαγωγὰς αὐτῆς χάριτας.

* *

Ὁ Μονβρὲν ἦτο τότε εἰκοσιπενταετής, ὠραῖος καὶ γνώστης ἀκριβῆς τῶν παρασκηνίων. Συνήνου δὲ εἰς τὰς προσωπικὰς του χάριτας καὶ τὰ θέληγτρα τῶν 60 χιλιάδων φράγκων τοῦ εἰσοδήματός του. Συνδιελέχθη μετὰ τῆς ὠραίας χορευτρίας καὶ ἐφείλκυσε τὴν εὐνοίαν αὐτῆς. Ὁ βίος αὐτῶν κατὰ τοὺς ἔξ πρώτους μῆνας ὑπῆρξεν εὐχάριστος. Ἐρωτικαὶ σκηναί, διαβεβαιώσεις αἰωνίας πίστεως, ποικιλλόμενα ἐκ περιπάτων ἀνὰ τὸ δάσος, ἐκ πρωϊνῶν ἱππασιῶν καὶ ἐκ φαιδρῶν δειπνῶν. Αἱ Βερσαλλίαι, ἡ Ville d'Auvray, τὸ Βουζιβῆλ πολλάκις εἶδον διερχομένην τὴν ὠραίαν ἀμαζόνα καὶ τὸν Μονβρὲν καλπάζοντα παρ' αὐτῆς.

Ἡ Παυλίνα εἶχεν ὅμως τὸ ἐλάττωμα νὰ ζηλοτυπῆ εἰς βαθμὸν ἀνυπόφορον.

Ἐὰν ὁ Μονβρὲν εἰς τὸ θέατρον παρετῆρει τυχαίως διὰ τῶν διόπτρων γυναικῶν τινα, ἡ Παυλίνα ἀπέσπα ἀπ' αὐτοῦ τὰ

διόπτρα καὶ παρεδίδοτο εἰς κλαυθμηρισμούς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ὑποκόμης ἔστη πρὸς στιγμὴν παρὰ τῆ ἀμάξῃ τῆς κυρίας Κ...

Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως προξενήσῃ εἰς τὴν Παυλίαν νευρικὸν παροξυσμὸν.

— Ἐὰν μὲ ἐγκαταλείψῃς, ἔλεγε συχναίς πάλλουσα ἐγχειρίδιον, θὰ σὲ φονεύσω, θὰ φονευθῶ δὲ καὶ ἐγὼ κατόπιν.

Ὅτε ὁ Μονβρὲν ἀπεφάσισε νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ εἰς Βρετάννην σύντομον ταξιδίδιον του, εἶχε περιέλθει εἰς τὸ σημεῖον, καθ' ὃ ὁ κεκορεσμένος ἑραστής σκέπτεται ἐὰν δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ἀποστείλῃ δεκακισχίλια φράγκα ἐντὸς φακέλλου εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἔπαυσε νὰ ἀγαπᾷ, καὶ ἐὰν δὲν θὰ ἦτο φρονιμώτερον νὰ ὀρίσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ ἑτησίαν ἐκ χιλίων πεντακοσίων φράγκων πρόσδοτον.

Ἄμα ἐπιβὰς τοῦ σιδηροδρόμου, ὅστις μετέφερεν αὐτὸν μακρὰν τῶν Παρισίων, ὁ Μονβρὲν ὑπὸ μιᾶς μόνον κατείχετο σκέψως, πῶς ἤθελε δυνηθῆ νὰ μὴ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπανίδῃ τὴν Παυλίαν Σαλίμπερι.

* *

Ἦρξαντο ἡδὴ νὰ ἐξέρχωνται τῆς ἐκκλησίας.

Κατὰ πρῶτον ἐφάνησαν ἀσκεπεῖς τινες κύριοι, μὴ ἐναποθέτοντες τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῆς πρὶν ἢ ἀπομακρυνθῶσι τοῦ ἱεροῦ τόπου, εἶτα ἐξῆλθον μητέρες καὶ δεσποινίδες, ἀγαθαί τινες γυναῖκες καλυπτροφόροι καὶ κατ' ἀρχαίᾳ διαστήματα τινὲς τῶν ἐν τέλει.

Ἄφνης ὁ Μονβρὲν ἔστη ταραχθεὶς.

Ἐντὸς τοῦ συνωθουμένου πλήθους παρετήρησε κεφαλὴν νεαρᾶς κόρης.

Μήπως ἦτο γοητεία ἢ αὐταπάτη; Οὐδέποτε εἶχεν ὄνειροπολήσει τοσαύτην τελειότητα χαρακτηριστικῶν καὶ τοσοῦτον αἰθερίαν μορφήν. Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς νεανίδος ταύτης συνεκεντροῦτο ἡ ἡρεμος ἀγνότης, ἡ χριστιανικὴ γαλήνη, ἡ ἀκτινοβολοῦσα παρθενία.

Ὁ Μονβρὲν διελογίζετο ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ παρόμοιον πλάσμα.

Μόλις ἐτόλμα νὰ ἀναπνεύσῃ, φοβούμενος μήπως ὁ κρῖνος οὗτος, ὁ ἀποσπασθεὶς ἐκ τοῦ στηθοδέσμου τῆς Παρθένου ἐπανεῖλθῃ εἰς τοὺς οὐρανούς.

Ἡ νεανὶς κατήρχετο τὰς βαθμίδας τῆς ἐκκλησίας προσμειδίωσα πρὸς γυναῖκα προκεχωρηκυῖαν, ἀλλ' οὐχὶ γραῖαν. Ἦτο ἀναμφιβόλως ἡ μήτηρ της.

Ὁ Μονβρὲν ἠκολούθησε τὰς δύο γυναῖκας αὐτομάτως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὸς διατί.

Εἰσῆλθον εἰς οἰκίσκον μετριωτάτου ἐξωτερικοῦ. Ἐσημείωσε τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ καὶ ἐπιστρέψας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς νέας.

— Ἄ! Ἐρωτᾶτε διὰ τὴν δεσποινίδα δὲ Λαράδ, τὴν εὐμορφὴν δεσποινίδα δὲ Λαράδ; Ὁ πατέρας της εἶνε ἐξαίρετος ἄνθρωπος, κατάγεται ἀπὸ οἰκογένειαν πλουσίαν πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως. Ὀλίγον

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αί εν παρενθέσει τιμαί σημειούνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσῃσιν αὐτά, ἐλευθέρα ταχυδροκικῶν τελῶν].

- «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) ... Δρ. 3 (3,30)
«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier ... Δρ. 1,50 (1,70)
«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἤτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλικῆς δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμᾶς ... 3,50 (3,70)
«Τὸ Κατηγορούμενον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοᾶρ ... Δρ. 1,50 (1,70)
«Ματθ' Ἰδὴ» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σὴν ... Δρ. 7 (8)
«Ζῆλ Βλᾶ» μυθιστόρημα ... Δρ. 5 (6)
«Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
«Τὸ Τριακοσιδράχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου ... λεπ. 50 [60]
«Ἄντων'να», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά υἱοῦ, μετάφρασις Ἀμπρουῦ Εὐσ' Ἰλν. δρ. 3. (3,30)
«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετάφρασις Ἰ. Ἰσίδ. Σκυλίση Δρ. 1,50 [1,80]
«Τὰ Δύο Λίχνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ. 1,50 [2]
«Ἡ Ὁραία Παρισινή» ... λεπ. 60 (70)
«Παρισίῶν Ἀπόκριφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὴν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) ... Δρ. 6 [7]
«Ὁ Διὰβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponson-De-Terrail ... Δρ. 1,50 (1,70)
«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου ... Δρ. 3 [3,30]
«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ιουλίου Βέρν. ... δρ. 4 (1,20)
«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγῶ, μετάφρασις Ἰ. Κορασσούσα τόμοι 2) ... δρ. 4 (4,30)
«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adéme Achard ... Λεπτ. 75 [90]
«Οἱ Ἀγωνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ... Δραχ. 2 [2,20]
«Ἰπασία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] ... Δρ. 4 [4,20]
«Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γουζάλθης Κορδούβης ἢ ἡ Γρανίδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστόρημα ... Δρ. 1,50 [1,70]
«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου ... Λεπτ. 60 [70]
«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail ... δρ. 1,50 (1,70)
«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]
«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν ... Δρ. 1,50 [1,70]
«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν ... Δρ. 1,70 [1,80]
«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροσφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]
«Αἰγυπτία Βασιλοῦσαι» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάτη, Ἰ. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) ... Δρ. 5,50 [6]
«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon ... Δρ. 2 [2,20]
«Ἡ Ναζία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον ... Δρ. 1,30 (1,50)
«Περιπέτεια τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν. ... Δρ. 1,70 (2)
«Ὁ Ἀρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους ... Δρ. 8 (9)
«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ... Δρ. 4 (4,50)
«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)

κατ' ὀλίγον οἱ συγγενεῖς τῆς ἐπώλησαν ὅ,τι καὶ ἂν εἶχον διὰ νὰ διατηρήσουν τὴν κοινωνικὴν τους θέσιν. Ἐπὶ τέλους ὁ καυμένος ὁ δὲ Λαράδ ἐκάθησε εἰς ἓνα μικρὸ σπιτάκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἄλλην φορὰ καθόταν ὁ οἰκονόμος τῆς οικογενείας του. Ἐκεῖ ζῆ κουτσά-στραβά μὲ τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν θυγατέρα του Ἰωάννα. Τὸ πολὺ, πολὺ νὰ τοῦ ἔμειναν χίλια διακόσια ἕως χίλια πεντακόσια φράγκα εἰσόδημα τὸ χρόνο. Ἡ γυναῖκες ὅμως αὐταῖς ἔξερουν νὰ ζοῦν μὲ τὸ τίποτε. Καὶ τώρα ὁ καυμένος ὁ ἀκακος Λαράδ στερεῖται ἀκόμη καὶ τοῦ ταμβάκου του.

Ὁ ὑποκόμης ἔγραψεν εἰς τὸν ἐν Παρισίῳ συμβολαιογράφον του, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ γνωρίσῃ ἀμέσως εἰς ἓνα τῶν ἐν Βιτρέ συναδέλφων του, ὅτι αὐτὸς ὁ Μονβρὲν καταῆγε ἐν καλῆς οικογενείας, ὅτι ἔθεωρεῖτο χρηστός καὶ τίμιος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι δὲν ἔσφερετο περιουσίας. Μεθ' ὅ ὁ συμβολαιογράφος τοῦ Βιτρέ ἤθελε παρουσιάσει αὐτὸν εἰς οικογένειαν, ἐν ἣ ἤλπιζε νὰ εὕρῃ τὴν εὐτυχίαν.

Τὰ πράγματα συνέβησαν ἀκριβῶς ὡς ὁ ὑποκόμης ὑπελόγησεν. Παρουσιάσθη, ἐχαίρετίσε συγκεκινημένος τὴν δεσποινίδα δὲ Λαράδ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐγένετο δεκτὴ ἢ περὶ συζεύξεως πρότασις του.

Ἐν τούτοις ἐτέθησαν ὄροι τινὲς διὰ τὸν γάμον.

Ὁ ὑποκόμης ὄφειλε νὰ συνοδεύῃ τὴν σύζυγόν του εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκάστην Κυριακὴν καὶ νὰ μεταλαμβάνῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων τουλάχιστον τὸ Πάσχα.

Ὁ Μονβρὲν συμφώνησεν. Διήλθε δ' ἐν ἐκστάσει τὰς ὀλίγας ἐβδομάδας, αἵτινες προηγήθησαν τῆς διὰ τὸν γάμον ὀρισμένης ἡμέρας.

Ὅταν εὐρίσκετο μόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κατελαμβάνετο ὑπὸ τρόμου ἀνχολογιζόμενος ὅτι ἂν δὲν ἤρχετο εἰς τὸ Βιτρέ ἡ Ἰωάννα θὰ ἐγένετο ἴσως σύζυγος ἄλλου. Ἀλλ' ὄχι ὑπάρχουσι νόμοι γεγραμμένοι ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ἦλθε, διότι ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ.

Διὰ τοῦ συμβολαιογράφου του, διότι ἀπέκρυπτεν ἐπιμελῶς τὸν τόπον τῆς νέας του διαμονῆς, ἔλαθεν ἐπιστολὴν φίλου του τινός. Οὗτος, μέλος ὦν τοῦ Petit Club, ἔγραψεν αὐτῷ ὅτι ἡ Παυλίνα Σκλίμπερι τὸν κατεζήτηε ἐπιμόνως καὶ ἐξέφερε κατ' αὐτοῦ φοβερὰς ἀπειλάς.

Ὁ Μονβρὲν ἐπεφόρτισε τὸν φίλον του νὰ ἐγχειρίσῃ 40 χιλιάδας φράγκων εἰς τὴν Παυλίαν, ἀναγγέλλων συνάμα αὐτῇ, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανάβλεπε πλέον, καθότι ἀπῆλθεν εἰς Ἀμερικὴν.

Τέλος ἡ ἐπίσημος ἡμέρα ἐπέστη. Τὸ συμβόλαιον ὑπεγράφη. Δύο φίλοι τῆς οικογενείας δὲ Μονβρὲν ἀφίχθησαν ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς μάρτυρες εἰς τὸν νυμφίον, καὶ τὴν δεκάτην Σεπτεμβρίου περὶ τὴν ἑνδεκάτην πρὸ με-

σημβρίας, οἱ προσκεκλημένοι ἐπέβησαν ἀμαζῶν ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὸ δημαρχεῖον.

Ὁ Μονβρὲν καὶ ἄλλοι τινὲς συνωμῶλον μετὰ τοῦ ληξιαρχοῦ, ὅτε ἠκούσθη φοβερὰ κραυγὴ, ἣν ἐπηκολούθησε παρατεταμένη βοή. Παρετήρησαν ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ εἶδον ἐν τῇ αὐλῇ συναθροισιν.

— Τί τρέχει; ἀνέκραξεν ἐν ἀγανακτήσει ὁ Μονβρὲν.

— Μία ἄγνωστη ἔρρηξε βιτριόλι εἰς τὸ πρόσωπον τῆς δεσποινίδος δὲ Λαράδ. Ἡ δυστυχημένη κόρη ἔγεινε ἀγνώριστη ἔχασε τὸ ἓνα τῆς μάτι. Τὴν πηγαίνουν εἰς τὸ σπῆτι τῆς. Ἡ ἄγνωστη αὐτὴ συνελήφθη, καὶ λέγει πῶς ὀνομάζεται Παυλίνα Σκλίμπερι.

Ὁ Μονβρὲν ἔπescen ὡσεὶ κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ματαίως προσεπάθησε νὰ εἰσέλθῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μνηστῆς του.

— Πέτε του ὅτι δὲν θὰ μὲ ἰδῇ πλέον, ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα χύνουσα ἄφθονα δάκρυα.

Ὁ ὑποκόμης ἦτο περίλυπος καὶ εἰς ἄκρον τεταραγμένος.

Ἐν τούτοις τὴν ἐπαύριον ἦτο ἡρεμώτερος.

Ἐφαίνετο ἀποφασίσας σπουδαῖόν τι.

Ἀπέστειλεν εἰς Παρισίους μακρὸν τηλεγράφημα.

Διὰ τοῦ πρώτου ταχυδρομείου ἔλαθε μικρὸν δέμα, περιέχον ποσότητα λευκῆς τινος κόλλας, ἐξ ἧς ἔρριψε δύο κοχλιάρια ἐπὶ ἐπίδεσμον. Τὸν ἐπίδεσμον τοῦτον ἔθεσεν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, καὶ ἔδεσεν ἰσχυρῶς ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς του.

Μετὰ δύο ὥρας ἀφίκετο ἐφ' ἀμαξῆς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου δὲ Λαράδ.

Κατῆλθε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ Βιτρέ.

— Μὴν ἐμβῆτε, εἶπεν αὐτῷ ἡ κυρία δὲ Λαράδ, ἡ Ἰωάννα θὰ πέθαινε.

— Εἰπέτε τῆς ὅτι ἠμπορεῖ νὰ μὲ δεχθῇ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος δὲ Μονβρὲν. Ὁ γάμος μας θὰ γίνῃ ὅταν ἠμπορῆσῃ νὰ ἐξέλθῃ. ἠμπορεῖ, λέγω, νὰ μὲ δεχθῇ ἢ εἰκῶν τῆς θὰ μείνῃ αἰώνιως ὅποια ἦτο... εἶμαι τυφλός!

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Μονβρὲν ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ μονῆρες αὐτῶν κτήμα Juvisy. Ἡ Ἰωάννα λατρεῖ ἐκεῖνον, ὅστις χάριν αὐτῆς ἀπρηνήθη τὴν θέαν τοῦ οὐρανοῦ, τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἀνθέων.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν τυφλόν, διετήρησεν ἀεραῖαν τὴν εἰκόνα τῆς ιδεώδους παρθένου, ἣτις καθήρχετο τὰς βαθμίδας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου τοῦ Βιτρέ.

Ὁ Μονβρὲν εἶνε εὐτυχής, διότι ἐν τῇ ἀτελευτήτῳ νυκτί, εἰς ἣν κατεδίκασεν ἑαυτὸν, τὴν βλέπει, πάντοτε νέαν, πάντοτε ὡραίαν.

Ἐν Πάτραις.

Ν. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ.